

MORGAN RICE

FELSEFE YÜZÜĞÜ 13. KİTABI

KRALİÇELERİN YÖNETİMİ

Morgan Rice
Kraliçelerin Yönetimi
Серия «Felsefe Yüzüğü», книга 13

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=43697503

Kraliçelerin Yönetimi (Felsefe Yüzüğü 13. Kitabı):

ISBN 9781632916273

Аннотация

FELSEFE YÜZÜĞÜ ani bir başarı için her şeye sahip: olay örgüsü, karşı tema, gizem, yürekli şövalyeler, kırık kalplerle dolu yeşeren aşklar, dalavere ve ihanet. Her yaştaki okuyucuya hitap ediyor ve saatlerce zihninizi meşgul tutabiliyor. Tüm fantezi okurlarının kütüphanesinde bulunmasını tavsiye ettiğimiz bir kitap. Books and Movie Reviews, Roberto Mattos KRALİÇELERİN YÖNETİMİ'nde, İmparatorluk'un düşman limanlarına girerlerken Gwendolyn ulusundan geriye kalanlara sürgünde liderlik ediyor. Sandara'nın halkı tarafından kabul edilen halkı, saklanarak iyileşmeye ve Volusia'nın gölgesi altında yeni evlerini inşa etmeye çalışıyor. Guwayne'i kurtarmaya kararlı olan Thor, Lejyon kardeşleriyle görevine denizin en uzak noktasından Ruhlar Ülkesi'nin işaretçisi olan devasa mağaralara doğru devam ederken akla hayale sığmayan canavarlar ve yabancı arazilerle karşılaşılıyorlar. Güney Adalar'da Alistair kendini Erec için feda ediyor fakat her ikisini de kurtaracak beklenmedik bir dönüş gerçekleşiyor. Darius

hayatının aşkı, Loti'yi kurtarmak için her şeyi riske atıyor hatta İmparatorluk'la yalnız başına karşı karşıya kalmayı göze alıyor. Fakat İmparatorluk'la olan husumetin, sadece yeni başladığını fark ediyor. Volusia, Romulus'u katlettikten sonra yükselişine ve İmparatorluk'taki gücünü perçinlemeye devam ederek olması gereken zalim kraliçeye dönüşüyor. Gwen ve halkı kurtulacak mı? Guwayne bulunacak mı? Alistair ve Erec yaşayacak mı? Darius, Loti'yi kurtarabilecek mi? Thorgrin ve kardeşleri kurtulabilecekler mi? **KRALİÇELERİN YÖNETİMİ**, karmaşık yaratımlı dünyası ve karakter anlatımıyla, arkadaşlarla aşıkların, rakiplerle davadaşların, şövalyelerle ejderhaların, entrikalarla siyasi dolapların, gelen vakitlerin, kırık kalplerin, aldatmacaların, hırsların ve ihanetlerin destansı bir hikaye. Asla unutamayacağımız bir dünyaya bizi çeken, her yaştan her cinsiyetten insana hitap eden bir fantezi. Dikkatimi en baştan beri cezbetti elimden bırakamadım.. Bu hikaye, en başından beri hızlı örgüsü ve aksiyon dolu konusuyla mükemmel bir macera. İçinde sıkılacak her hangi bir an kesinlikle yok. -Paranormal Romance Guild (Dönüşüm'le ilgili olarak)

Содержание

BİRİNCİ BÖLÜM	16
İKİNCİ BÖLÜM	22
ÜÇÜNCÜ BÖLÜM	24
DÖRDÜNCÜ BÖLÜM	30
BEŞİNCİ BÖLÜM	40
ALTINCI BÖLÜM	48
YEDİNCİ BÖLÜM	60
SEKİZİNCİ BÖLÜM	69
DOKUZUNCU BÖLÜM	76
ONUNCU BÖLÜM	87
Конец ознакомительного фрагмента.	94

Morgan Rice

Kraliçelerin Yönetimi

(Felsefe Yüzüğü 13. Kitabı)

Morgan Rice Hakkında

Morgan Rice, USA Today'in 1 numaralı çok satan destansı on yedi Kitaplık FELSEFE YÜZÜĞÜ; on bir Kitaplık (ve hala devam eden) genç yetişkin serisi 1 numaralı çok satan VAMPIR GÜNLÜKLERİ; 2 Kitaptan oluşan (ve devam eden) kıyamet sonrası gerilim, 1 numaralı çok satan KÖLETÜCCARLARI ÜÇLEMESİ; ve yeni destansı fantezi serisi KRALLAR VE BÜYÜCÜLER Kitaplarının 1 numaralı çok satan yazarıdır. Morgan'ın Kitapları hem basılı hem de sesli olarak bulunabilir ve çeviriler 25 dilde mevcuttur.

Morgan sizi dinlemeyi çok seviyor, dolayısıyla lütfen www.morganricebooks.com adresini ziyaret edip eposta listesine eklenin, ücretsiz bir Kitap kazanın, ücretsiz hediyeler alın, ücretsiz uygulamaları indirin, Facebook ve Twitter ile bağlanın ve irtibatta kalın!

Morgan Rice İçin Yazılan Övgülerden Bazıları

“FELSEFE YÜZÜĞÜ ani bir başarı için her şeye sahip: olay örgüsü, karşı tema, gizem, yürekli şövalyeler, kırık kalplerle dolu yeşeren aşklar, dalavere ve ihanet. Her yaştaki okuyucuya hitap ediyor ve saatlerce zihninizi meşgul tutabiliyor. Tüm fantezi okurlarının kütüphanesinde bulunmasını tavsiye ettiğimiz bir kitap.”

—*Books and Movie Reviews*, Roberto Mattos

“Eğlenceli bir epik fantezi.”

—Kirkus Reviews

“Dikkate değer bir şeylerin başlangıcı burada.”

—San Francisco Book Review

“Aksiyon dolu .... Rice'ın yapıtı oldukça sağlam ve olay örgüsü merak uyandırıcı.”

—Publishers Weekly

“Sürpizlerle dolu bir fantezi .... Bu, genç yetişkin fantezi serisi olma belirtisinin sadece başlangıcı.”

—Midwest Book Review

Morgan Rice Kitapları

KRALLAR VE BÜYÜCÜLER

EJDERHALARIN YÜKSELİŞİ (1. Kitap)

CESURUN YÜKSELİŞİ (2. Kitap)

ONURUN BEDELİ (3. Kitap)

BİR KAHRAMANLIK OCAĞI (4. Kitap)

GÖLGELER DİYARI (5. Kitap)

CESURUN GECE Sİ (6. Kitap)

FELSEFE YÜZÜĞÜ

KAHRAMANLARIN GÖREVİ (1. Kitap)

KRALLARIN YÜRÜYÜŞÜ (2. Kitap)

EJDERHALARIN KADERİ (3. Kitap)

BİR ŞEREF HAYKIRIŞI (4. Kitap)

ŞEREF YEMİNİ (5. Kitap)

KAHRAMANLIK SALDIRISI (6. Kitap)

KILIÇ AYINI (7. Kitap)

KÖLETÜCCARLARI ÜÇLEMESİ

ARENA BİR (1. Kitap)

ARENA 2 (2. Kitap)

VAMPİR GÜNLÜKLERİ

DÖNÜŞÜM (1. Kitap)

SEVİLMİŞ (2. Kitap)

ALDATILMIŞ (3. Kitap)

YAZGI (4. Kitap)

ARZULANMIŞ (5. Kitap)

NİŞANLI (6. Kitap)

YEMİNLİ (7. Kitap)

KINGS AND SORCERERS

THE SORCERER'S RING

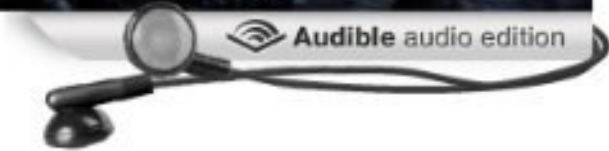

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

FELSEFE YÜZÜĞÜ serisini
sesli kitap formatında dinleyin!

Morgan Rice © 2014

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının herhangi bir bölümü, 1976 ABD Telif Hakları Kanunu ile izin verilenin dışında, yazarın önceden izni olmaksızın, hiçbir formatta ve hiçbir amaçla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya yayılamaz veya bir veri tabanı veya bilgi kurtarma sisteminde saklanamaz.

Bu eKitap sadece sizin kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu eKitap başkalarına tekrar satılamaz veya verilemez. Eğer bu kitabı paylaşmak istiyorsanız lütfen her birey için birer ek kopya satın alın. Eğer bu kitabı okuyorsanız fakat satın almadıysanız veya sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa lütfen satın alan kişiye iade edin ve kendinize bir kopya satın alın. Yazarın emeğine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Bu kitap kurgusal bir eserdir. İsimler, karakterler, işletmeler, kuruluşlar, mekânlar, olaylar ve durumlar yazarın hayal ürününün eserleridir ve kurgusal amaçla kullanılmıştır. Gerçek hayattaki ölü veya yaşayan herhangi biri ile benzerlik tamamen tesadüfîdir.

Telif hakları RazoomGame'e ait Jacket adlı eser, Shutterstock.com lisansı ile kullanılmıştır.

BİRİNCİ BÖLÜM

Thorgrin kükreyen yanardağdan yüzlerce metre aşağıya doğru çamur içinde yuvarlanırken kafasını kayalara vuruyordu. Dünya başının üzerinde dönerken onu durdurmaya çalışıyor, tutunmaya çabalyor, ama yapamıyordu. Biryandan da gözünün ucuyla kendisi gibi yamaçtan tekrar tekrar yuvarlanan, düşüşlerini yavaşlatmak için çaresizce kayalara, ya da buldukları her şeye tutunmaya çalışan kardeşlerini görüyordu.

Thor aradan geçen her saniyeyle birlikte yanardağın tepesinden ve Guwayne'den gittikçe uzaklaştığını görüyordu. Tepedeki barbarların bebeğini kurban etmek üzere olduklarını düşündükçe çıldırıyordu. Ellerini çılgınlar gibi çamura sapladı, tekrar tepeye ulaşabilmek için çaresizce çabaladı.

Ama her denemesinde çok az yol alabiliyordu. Patlamalarla birlikte dağ üzerine kül yağarken etrafını güçlkle görüp nefes alabiliyor, kendisini korumaya çalışıyordu. Adeta tüm evrenin yükü omuzlarına binmişti.

Her şey o kadar hızlıydı ki, o daha hissedemeden gerçekleşiyordu. Aşağıya baktığında keskin kayalardan oluşan zemini gördü. Oraya düşerlerse hepsinin öleceğini biliyordu.

Sonra gözlerini yumdu, aldığı eğitimleri, Argon'un öğrettiklerini, annesinin sözlerini düşündü. Sakin olmaya ve içindeki savaşçı gücü tekrar canlandırmaya çalışıyordu. Hayatı gözlerinin önünden geçiyordu. Bu onun son imtihanı olabilir

miydi?

Dua etmeye başladı. “Lütfen tanrım, eğer varsan beni kurtar. Bu şekilde ölmeme izin verme. Gücümü toplamama yardım et. Oğlumu kurtarmama yardım et.”

Sözleri söylerken test edildiğini, kaderine karşı gelmesi için bir şeyin onu zorladığını düşündü. Çetin bir savaşçı imtihanından geçiyordu.

Gözlerini kapattı, dünya yavaşlamaya başladı, fırtınanın ortasında artık sakin ve huzurluydu. Damarlarından avuç içlerine doğru yükselen sıcaklığı fark etti, kendisini bedeninden büyük hissediyordu.

Sonra bedeninden dışarı çıktı, dağın yamacından aşağı doğru yuvarlanan halini gördü. O anda artık bedeninde olmadığını fark etti. Artık daha yüce bir varlıktı.

Tekrar bedenine döndüğünde, avuçlarını başının üzerine kaldırdı, avuç içlerinden dışarıya doğru parlayan beyaz ışığı gördü. Işığı yönlendirerek kendisinin ve arkadaşlarının etrafında bir küre oluşturdu, artık çamur bitmişti. Hala düşüyorlardı ama çamur onlara kalkan olan kürenin üzerinden kayıp geçiyor, onlara ulaşamıyordu.

Yamaçtan kaymaya devam ediyorlardı ama artık çok daha yavaşlamışlardı ve dağın eteğinde küçük ve güvenli bir platoya doğru yönelmişlerdi. Kafasını indirdiğinde dizlerine kadar gelen sığ bir suda durduklarını gördü.

Şaşkınlıkla etrafına baktı, dağa döndüğünde ışık küresinin üzerlerine yağmasını engellediği tüm o enkazı gördü. Bunu

yaptığına inanamıyordu.

“Herkes iyi mi?” dedi O’Connor.

Thor, Reece, O’Connor, Conven, Matus, Elden ve Indra’yı gördü. Hepsi çok sarsılmış ve parmak uçlarına kadar titriyorlardı, ama ufak tefek yaraların haricinde mucizevî bir şekilde hayattaydılar. Suratlarını temizlediler; hepsi sanki kömür madeninden çıkmış gibi kapkaraydı. Thor, arkadaşlarının gözlerinden hayatta kaldıkları için ne kadar mutlu olduklarını ve ona ne kadar minnettar olduklarını okuyabiliyordu.

Thor, birden döndü ve dağın tepesine doğru baktı, aklında kalan tek şey vardı; oğlu.

“Oraya tekrar nasıl ulaşacağız?” diye sordu Matus.

Ama daha sözlerini bitirmeden Thor, ayak bileklerini sarmalayan bir şey hissetti. Başını eğdiğinde irkildi, kalın, yapışkan ve güçlü garip bir yaratığın ayak bileklerinden baldırına doğru sarılarak çıktığını gördü. Bu, uzun, iki başlı yılanbalığına benzeyen bir yaratıktı ve diliyle tıslama sesi çıkartırken bacaklarından yukarıya doğru sarılmıştı. Yaratığın derisi Thor’un bacaklarını yakmaya başlamıştı.

Önce tekme atmaya çalıştı sonra kılıcını çekerek yaratığa doğru salladı. Diğerleri de aynı şekil kılıçlarını çekerek etrafını sardılar. Kendi bacağına yaralamamak için dikkatlice yaratığın bir kafasını kopardı. Yaratık acıyla Thor’u bıraktı ve tıslayarak tekrar suda kayboldu. Thor’un bileklerindeki korkunç acı da geçmişti.

O’Connor yayını çekip okunu yaratığın arkasından fırlattı ama

iskaladı. Tam o anda Elden'in ıgılları duyuldu. Üç yaratık daha aynı anda kendisine saldırmıştı.

Thor öne doğru atıldı ve O'Connor'ın bacağından yukarıya doğru yarattığı kesti. Bu sırada Indra Elden'a "Kımıldama!" diye bağıırıyordu.

Yayını çekti ve yaratıklara doğru üç hızlı ok salladı. Tam isabetle Elden'in derisini sıyırarak üçünü de vurdu.

O'Connor şok olmuştu.

"Deli misin sen!" diye bağırdı. "Neredeyse bacağımı vuracaktın!"

Indra gülümsedi.

"Ama vurmadım. Öyle değil mi?"

Thor sudaki hareketliliğin arttığını fark etti. Arkasını döndüğünde düzinelerce yarattığın onlara doğru geldiğini gördü. Sudan bir an önce çıkmaları gerektiğini biliyordu.

Thor şaşkıındı, güçsüzdü ve bitkin düşmüştü. Gücünden geriye çok az kalmıştı ve arka arkaya aynı gücü kullanamayacağını biliyordu. Yine de bedeli ne olursa olsun son bir kez denemek zorundaydı. Denemezse asla geri dönemeyeceklerdi, yaratıklarla dolu bir suda can verecek ve oğlunu hiçbir zaman kurtaramayacaktı. Bu tüm gücüne mal olabilir, günlerce zayıf kalabilirdi ama umurunda değildi. Guwayne yukarıda savunmasız ve yardıma muhtaçtı. Barbarların elindeydi ve bir şeyler yapması gerekiyordu.

Yaratıklar üzerine doğru gelirken gözlerini kapattı ve tekrar avuçlarını havaya kaldırdı.

“Yalnız ve tek Tanrı adına,” diye bağırdı. “Sana göklerin yarılmasını ve bulutların bizi yukarı alması için göndermeni emrediyorum!”

Sözcükler Thor’un ağzından karanlık ve derin bir ses tonuyla çıktı. Artık Druid olmasını kabullenmekten korkmuyordu ve Druidler’in göğsünde ve havada titreşim saçtığını hissediyordu. Bir anda göğsünü saran inanılmaz bir sıcaklık hissetti. Sözler ağzından çıkarken istediğinin gerçekleşeceğini biliyordu.

Sonra feci bir gümbürtü duyuldu; Thor yukarı baktığında gökyüzünün değişmeye başladığını gördü. Gökyüzü koyu mor rengini almış, bulutlar kabarmaya başlamıştı. Ardından yuvarlak bir delik açıldı, ardından parlak kırmızı bir ışık ve onun arkasından onlara doğru inen boru şeklinde bir bulut gözükte.

Saniyeler içinde Thor ve diğerleri kendilerini bir hortumun içinde buldular. Thor etraflarını saran bulutların nemini hissedebiliyordu. Sanki ışığın içinde kaybolmuşlardı. Saniyeler sonra bildiği her şeyden daha hafifti ve yukarıya, gökyüzüne doğru çekiliyordu. Kendisini evrende süzülürken hissediyordu.

Dağın yamacından yukarıya, daha yukarıya yükseliyordu. Tüm enkazı geçti, kendilerini koruyan kalkanı geçti, dağın tepesine ulaşmıştı. Bulut onları yanardağın en tepesine götürüp nazikçe bıraktı. Sonra aniden ortadan kayboldu.

Thor kardeşleriyle beraberdi ve ona şaşkın gözlerle tanrıymış gibi bakıyorlardı.

Ama Thor şimdi bunları düşünmüyordu. Döndü ve hızlıca platoyu süzdü, şu an sadece önünde ellerinde beşikle volkanın

köşesinde duran üç barbarı düşünüyordu.

Savaş çıgılıklarıyla onlara doğru atıldı. İlki ona doğru döndü, ileri atıldı, ama Thor tereddüt etmeksizin kafasını kesti. Diğer ikisi de ona döndü, dehşet içinde kalmışlardı. Thor kılıcını birisinin kalbine sapladı ve dönerek kılıcının arkasıyla diğerinin suratına vurdu, çıgılıklar içinde volkanın köşesinden aşağıya attı.

Hemen geri döndü ve beşik yere düşmeden yakaladı. Aşağıya baktı, kalbi zamanında yetişmenin verdiği heyecanla deli gibi atıyordu. Guwayne'i çıkartıp kollarına almak için sabırsızlanıyordu.

Ama beşğin içine baktığında tüm dünyası yıkıldı.

Beşik boştu.

Tüm dünyası donmuştu. Orada öylece kalakaldı.

Yanardağın içine baktı, aşağıdan yukarıya doğru yükselen alevlerden başka bir şey yoktu. Oğlunun öldüğünü biliyordu.

“HAYIR!” diye bağırdı.

Dizlerinin üzerine çöktü, gökyüzüne haykırdı; ağlarken bağırışları tüm dağda yankılanıyordu.

Yaşamını uğruna feda edebileceğİ her şeyini kaybetmiş bir adamın ilk haykırışlarıydı.

“GUWAYNE!”

İKİNCİ BÖLÜM

Denizin ortasında, ıssız bir adanın yükseklerinde yalnız bir ejderha uçuyordu. Henüz büyümemiş yavru bir ejderha. Tiz ve delici çığlıkları elbet bir gün olgunlaşacağının habercisiydi. Bir zafer kazanmışçasına uçuyor, pulları rüzgârda dalgalanıyor, adeta her dakika büyürken pençeleri kısacık ömründeki en değerli şeyi koruyordu.

Aşağı baktı, pençelerinde sıcaklık hissetti. Sonra değerli yükünü kontrol etti. Ağlama sesini duydu, kıpırtılarını hissetti ve bebeğin hala pençelerinin arasında olduğundan emin oldu.

Bebek bilinen adıyla “Guwayne”di.”

Ejderha yükselere doğru uçarken hala bağırısları duyabiliyordu. Barbarlar hançerlerini onun üzerine saplamadan bebeği zamanında kurtarabildiği için mutluydu. Guwayne’i saniye farkıyla onların elinden kurtarmıştı. Kendisine emredilen görevi en iyi şekilde yerine getirmişti.

Ejderha ıssız adanın üzerine, insanların göremeyeceği kadar bulutların arasına yükseldikçe yükseldi. Sislerin içinden adayı ve yanardağı geçti, uzaklara çok uzaklara doğru yol aldı. Kısa süre sonra ıssız adayı geride bırakmış, okyanusun üzerinde yol alıyordu. Arkasında uçsuz bucaksız deniz ve gökyüzü, milyonlarca mil boyunca bu sükuneti bozacak hiçbir şey bulunmuyordu.

Ejderha tam olarak nereye gideceğini biliyordu. Bu çocuğu

kendisinin hayal edebileceğinden daha çok sevebilecekleri bir yere.

Çok özel bir yere.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Volusia Romulus'un üzerine oturmuş, büyük bir zevkle, onun hala sıcak olan kanı sandaletli ayaklarına, bacaklarına bulaşmış olan ölü bedenine bakıyordu. Bu hazzı adeta yaşıyordu. Gençliğinden beri kaç adamı sürpriz bir şekilde öldürdüğünü kendisi bile bilmiyordu. Onun vahşiliğini ve bunun hayattaki en büyük zevklerinden biri olmasını hep küçümsemişlerdi.

Şimdiyse, Andronicus'u öldürüp tahtını elinden alan efsane savaşçı Yüce Romulus, başka bir savaşçının kılıcıyla değil onun tarafından bizzat öldürülmüştü. İmparatorluğun yüce hâkimi...

Volusia büyük bir keyifle gülümsedi. Yüce imparator, kan gölü içindeki ayaklarının dibinde öylece yatıyordu. Bunu kendisi yapmıştı.

Volusia cesaretlenmişti. Her şeyi yok edebilecek damarlarındaki ateşi hissediyordu. Kaderi vuku buluyordu. Zamanının geldiğini biliyordu. Kendi elleriyle kendi annesini öldürebileceğinden emin olduğu kadar bir gün imparatorluğa hükmedeceğini biliyordu.

“Yüce efendimizi öldürdün!” dedi titrek bir ses. “Yüce Romulus'u öldürdün!”

Volusia arkasında duran şok olmuş, şaşkınlık ve korku içindeki adama baktı. Romulus'un komutanına.

“Onu öldürdün,” dedi çaresiz bir şekilde. “Öldürülemez olan adamı öldürdün...”

Volusia sert ve buz gibi bir ifadeyle komutanın arkasına baktı. Romulus'un yüzlerce adamı en iyi silahlarla donanmış, gemide sıralanmış, bir dahaki hamlesinin ne olacağını merakla ona bakıyordu. Saldırıya hazırdılar.

Romulus'un komutanı, arkasında emirlerini bekleyen bir düzine adamıyla rıhtıma inmişti. Volusia'nın arkasında ise binlerce adamdan oluşan kendi ordusu bekliyordu. Romulus'un gemisi iyiydi ama sayıca çok azlardı. Adamları bu limanda kapana kısılmıştı. Burası Volusia'nın bölgesiydi ve bunu biliyorlardı. Her hangi bir saldırı veya kaçış onların sonu olacaktı.

"Bu hareketin karşılıksız kalmayacak," dedi komutan. "Romulus'un ona sadık, sırada bekleyen bir milyon adamı var. Güneyde, İmparatorluğun başkentinde emirlerini bekleyen bir milyon adamı daha var. Ne yaptığını öğrendiklerinde hepsi birden harekete geçerek üzerine saldıracaklar. Yüce Romulus'u öldürmüş olabilirsin ama adamları hala hayatta. Şu an sayımız az olsa da senin binlerce adamın onun milyonlarıyla baş edemeyecek. İntikam için gelecekler. Sonra, intikamlarını alacaklar."

"Öyle mi?" dedi Volusia. Gülerek ona bir adım attı, avucundaki kılıcı hissederek onun boğazını kestiğini hayal etti. Ve bunun için sabırsızlanıyordu.

Komutan onun elindeki kılıca, Romulus'u öldüren kılıca bakıp yutkundü; aklından geçen düşünceleri okumuştı. O anda Volusia gözlerindeki gerçek korkuyu görmüştü.

“Gitmemize izin ver,” dedi. “Adamlarımı gönder. Onlar sana bir şey yapmadı. Bize altınla dolu bir gemi ver de konuyu kapatalım. Adamlarımı başkente götüreyim. Onlara senin masum olduğunu söylerim. Bana saldırmak isteyen Romulus’tu. Seni rahat bırakacaklardır. Burada kuzeyde barış içinde yaşayabilirsin. Onlar da kendilerine yeni ve kudretli bir imparator seçeceklerdir.”

Volusia gülümsedi, şaşırmıştı.

“Şu anda zaten yeni ve kudretli imparatorunuza bakmıyor musun?” diye sordu.

Komutan şok olmuştu. Ona baktı ve kısa ama alaycı bir gülüş fırlattı.

“Sen mi?” dedi. “Ama sen arkasında sadece birkaç bin adamı olan bir kadınsın. Bir adamı öldürdün diye Romulus’un milyonlarca adamını yenebileceğini mi sanıyorsun? Bugün yaptığından sonra kurtulabilirsen şanslısın. Sana bir ödül öneriyorum. Bu saçma konuşmaya bir son verelim, sen de ben fikrimi değiştirmeden minnet içinde bu teklifimi kabul et.”

“Peki, kabul etmezsem n’olur?”

Komutan gözlerinin içine baktı ve yutkundu.

“Bizi burada öldürebilirsin” dedi. “Bu, senin seçimin. Ama bunu yaparsan aynı zamanda kendini ve adamlarını da öldürmüş olacaksın. Arkadan gelecek olan ordu hepinizi ezecektir.”

“Doğruyu söylüyor, efendim,” diye fısıldadı bir ses kulağına.

Kendi komutanı Soku’yu gördü. Uzun boylu, yeşil gözlü, bir savaşçı çenesine sahip, kısa, kıvrıcık kızıl saçlı adam yanına

gelmişti.

“Onları güneye gönder,” dedi. “Onlara altını ver. Romulus’u öldürdün. Şimdi ateşkes için bedelini ödemelisin. Başka seçeneğimiz yok.”

Volusia Romulus’un adamına döndü. Tadını çıkartarak uzun uzun onu süzdü.

“İstediyini yapacağım,” dedi. “Sonra, sizi başkente göndereceğim.”

Komutan gülümsedi, tatmin olmuştu ve gitmek üzereydi. Volusia öne bir adım attı ve ekledi;

“Ama yaptığım şey için saklanmayacağım” dedi.

Komutan durdu ve şaşırmışçasına ona baktı.

“Seni başkente bir mesaj göndermen için yollayacağım. İmparatorluğun yeni hükümdarı olduğumu bilecekler. Ve önümde diz çökerlerse yaşamalarına izin vereceğim.”

Komutan ona baktı. Şaşkınca yavaşça kafasını salladı ve gülümsedi.

“Annenle ilgili duyduğum dedikodular kadar çılgınsın,” dedi. Geri döndü ve gemisine çıkan arkasındaki uzun rampaya doğru yöneldi. Ona geriye dönüp bakmadan “Altını aşağıdaki hangarlara yükleyin” dedi.

Volusia, sabırla vereceği emri bekleyen kendi okçu komutanına döndü ve kısa bir işaret verdi.

Komutan aniden döndü ve adamlarına emri verdi. Sonra, aynı anda çekilen on bin yayın gıcirtısı duyuldu, uçları yakıldı ve ateşlendi.

Gökyüzü oklardan adeta kararmıştı. Ateşten bir kavis oluşturan parlayan okların yolculuğu Romulus'un gemisinde son buldu. Her şey o kadar hızlı olmuştu ki askerler daha karşılık veremeden gemi alevler içinde kaldı. Komutanlarıyla birlikte çığlıklar içinde çaresizce alevlerden kaçmaya çalışıyorlardı.

Ama seçenekleri yoktu. Volusia tekrar işaret verdi. Sonra, art arda oklar gemiye doğru havalandı, gemiyi kaplamışlardı. Oklar bedenlere saplandıkça gemi çığlıklara boğuluyor, bazıları can çekişirken diğerleri aşağıya düşüyordu. Kurtuluşu olmayan bir katliamdı bu.

Volusia büyük bir memnuniyetle yanan gemiden arta kalanlara bakarken gülümsüyordu.

Volusia'nın adamları durduğunda her şey sessizliğe gömüldü. Tekrar sıraya dizildiler, onun yeni emirlerini bekliyorlardı.

Volusia öne çıktı, kılıcını çekti ve gemiyi rıhtıma bağlayan kalın halatı kesti. Halat koptu, gemi sahilden uzaklaşmaya başladı. Volusia altın kaplamalı çizmelerinden birini kaldırdı, yaya dayadı ve itti.

Gemiden arta kalanlar başkentin kalbine doğru sürüklenmeye başladığında ki oraya varacağını biliyordu, geminin ardından bakıyordu. Hepsi bu yanmış gemiyi fark edecek, Volusia'nın oklarıyla kaplanmış Romulus'un adamlarının cesetlerini görecekti ve bunun onun eseri olduğunu bileceklerdi. Savaşın başladığını anlayacaklardı.

Volusia ağzı şaşkınlıktan açık kalmış yanında duran Soku'ya dönerek gülümsedi.

“İşte bu,” dedi, “benim barış teklif etme tarzım.”

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Gwendolyn güvertenin ucunda, dizlerinin üzerinde doğruldu, korkuluğu kavradı, ağrıyan eklemlerinin izin verdiği ölçüde ayağa kalktı ve ufka yöneldi. Tüm bedeni açlıktan titriyordu, ufka bakarken kafasını zorlukla dik tutabiliyordu. Ayaklarını sürüyerek döndü ve arkasındaki hayret edici manzaraya baktı.

Etrafını saran sisin içinde gözlerini kısıtı ve tüm bu olanların hayal mi yoksa gerçek mi olduğunu düşündü.

İleride, uçsuz bucaksız ufuk çizgisinin ortasında, dev bir limanın önünde, gökyüzüne doğru yükselen iki büyük altın sütunun arasından şehri gördü. Güneşin hareketiyle şehrin ve sütunların rengi sarımsı bir yeşile bürünüyordu. Gwen bulutların hızlı hareketini fark etti. Dünya'nın bu noktasında gökyüzü mü farklı hareket ediyordu, yoksa ona bu hissi veren bilincinin gidip gelmesi mi anlayamıyordu.

Şehrin limanında hayatında gördüğü en yüksek pruvalara sahip binlerce gemi, altınla dolu şekilde tüm ihtişamlarıyla duruyordu. Bu, okyanusun kenarına inşa edilmiş ve sonsuza kadar orada olacakmış gibi duran, hayatında gördüğü en zengin ve muazzam bir şehirdi. O denli harikuladeydi ki Kraliyet Sarayı adeta bir köy büyüklüğündeydi. Gwen bu kadar yapının bir arada olmasına şaşırılmıştı. Orada kimlerin yaşadığını merak ediyordu. Soylu bir halk olmalıydı. İmparatorluğun halkı.

Gwen midesinde ani bir ağrı hissetti. Enkaz dev limana

doğru ilerliyordu. Yakında binlerce geminin arasında kalacaklar, öldürülmezlerse esir alınacaklardı. Andronicus'un ne kadar vahşi, Romulus'un ne kadar barbar olduğunu düşündü. İmparatorluğun tarzı öyleydi ve belki de denizde ölmesi onun için çok daha iyi olacaktı.

Gwen güvertedeki hafif ayak seslerini duydu; döndüğünde açlıktan bitkin düşmüş ama boynuz şeklinde, titredikçe güneşten parlayan altın bir heykele tutunarak ayağa kalkmayı başarabilmiş olan Sandara'yı gördü. Gwen ışığın tekrar tekrar yansımalarına baktı, sanki kıyıya alışılmamış bir işaret verircesine parlıyordu. Sandara şehirden ziyade kuzeye, kıyıda, sanki hiç ayak basılmamış gibi duran ormana bakıyordu.

Gwen'in gözleri yavaş yavaş kapanırken ve bilinci gidip gelirken güverteden aşağıya doğru düştüğünü hissetti. Halüsinasyonlar gelip gidiyordu. Açlıktan bilincini yitirmiş, neyin gerçek neyin hayal olduğunu anlayamıyordu. Gwen sık ormanlık alandan çıkarak gemilerine doğru gelen düzinelerce kanoyu gördü. Yaklaştıkça kanolardakilerin imparatorluktan olmadıklarını anladı. Bunlar ellerinde boynuz tutan iri Kızılderili savaşçılar değildi, başka bir ırktı bu. Koyu derili, parıldayan sarı gözlere sahip, şefkatli gözüken ama kaslı erkek ve kadınlar onu selamlamak için geliyorlardı. Gwen, Sandara'nın bu ziyaretçileri tanıdığını fark etti. Bunlar Sandara'nın halkıydı.

Gwen, geminin sarsıldığını hissetti. Güverteye kancalar atılmış, halatlar bağlanmıştı ve gemileri güvenceye alınmıştı. Yönlerinin değiştiğini hissetti. Aşağıya baktığında geminin

bir yığın balıkçı kayığı tarafından sürüklendikleri yönün, imparatorluk şehrinin tam tersine doğru çekildiklerini gördü. Sandara'nın halkının onları kurtarmaya geldiklerini anlamıştı. İmparatorluktan uzak, güvenli başka bir limana.

Gemileri keskince kuzeye doğru döndürülmüş, sık ormanlık alandaki daha küçük ve saklı bir limana doğru yol almaya başlamıştı. Gözlerini kapattı, artık rahatlamıştı.

Gözlerini açtığında kendini korkuluklara yaslanmış, gemisinin çekilmesini izlerken buldu.

Tam bitkinliğinin üstesinden gelmişti ki bir anda çok fazla eğildiğini hissetti. Dengesini kaybetmiş, kayarak aşağı düşmek üzereydi. Panik içinde gözleri açıldı, korkuluklara tutundu, ama çok geçti. Ağırlığı düşme sınırını çoktan geçmişti.

Kalbi panik içinde atıyordu. Yaşadığı onca şeyden sonra kıyıya bu kadar yaklaşmışken bu şekilde ölemezdi.

Gwen tam düşerken ani bir hırıltı duydu. Ardından elbisesinin arkasında güçlü bir ısırık hissetti. Yüksek bir ağlama sesinin ardından geriye doğru, tekrar güverteye doğru çekildiğini hissetti. Ahşap güvertenin üzerinde tekrar güvendeydi.

Yanında duran Krohn'u gördüğünde kendini çok mutlu hissetmişti. Krohn hayattaydı ve onu gördüğü için çok mutlu olmuştu. Son gördüğünden çok daha fazla zayıflamıştı. Adeta bir deri bir kemik kalmıştı. Tüm o karmaşanın içinde Krohn'u kaybettiğini anımsadı. Onu son gördüğünde fırtınanın ortasında güverteden aşağı doğru iniyordu. Güvertenin altına saklanacak, diğerleri onun öldüğünü sanacak, kendisini aç

birakarak gemideki erzak payından feragat edecek ve böylece diğerlerine daha çok erzak kalacaktı. İşte bu Krohn'du. Her zaman başkalarını düşünürdü. Şimdi tekrar karaya yaklaşıyorlar yeni bir başlangıca gidiyorlardı.

Krohn sevinçle Gwen'in suratını yaladı. Gwen de kalan son gücüyle ona sımsıkı sarıldı. Arkasına yaslandı, Krohn yanına uzanmış, kafasını göğsüne yaslamış, sanki dünyada başka bir yer kalmamışçasına ona sokulmuştu.

Gwen dudaklarından yanaklarına doğru süzülen oradan boynuna doğru akan soğuk ve tatlı bir sıvı hissetti. Ağzını açtı, doya doya içti. Bu duygu onu rüyalarından uyandırmıştı.

Gözlerini açtı, etrafındaki tanımadığı suratların bakışları arasında tıkanana kadar büyük bir iştahla içmeye devam etti.

KontROLSÜZCE öksürmeye başladığında birisi onu doğrulttu, öksürmesini durdurabilmek için sırtına vurdu.

“Şışşışı,” dedi birisi. “Yavaş yavaş iç”

Sakin ve nazik bir sestir. Kurtarıcısının sesi. Kafasını kaldırdığına suratı kırıksıklıklarla dolu yaşlı adamı gördü. Gülümsediğinde tüm suratı kırışıyordu.

Gwen aşağı baktı, düzinelerce tanımadığı surat, Sandara'nın halkı, ona, yabancıya sessizce bakıyorlardı. Gwendolyn'in açlığı ve susuzluğu sona ermişti. Deli bir kadın gibi atıldı, ağzına dökülen tatlı sıvı her neyse onun bulunduğu keseyi kaptı, tekrar içemeyecekmişçesine sonuna kadar büyük bir iştahla bitirdi.

“Yavaş ol” dedi adam. “Yoksa hasta olacaksın”

Gwen aşağıya baktığında gemisini dolduran düzinelerce

savaşıyı gördü. Sandara'nın halkı.

Yüzüğün kurtarıcıları aşağıda, bazıları uzanmış, bazıları dizlerinin üzerine çökmüş, ellerinde bu sıvının bulunduğu keseler, içiyorlardı. Hepsi felaketin eşiğinden dönmüştü. Aralarında kucağında Gwen'in yukarı adalardan kurtardığı bebeği besleyen Illepra'yı gördü. Gwen bebeğin ağlamasını duyduğunda rahatladı; ona bakamayacak kadar zayıf düştüğünde Illepra'ya emanet etmişti ve şimdi onu hayatta görmek Guwayne'i anımsatıyordu. Gwen kararlıydı; bu kız bebek hayatta kalmalıydı.

Her geçen dakika daha da rahatlıyordu. Ayağa kalktı ve ne olduğunu bilmediği bu içecekten biraz daha içti. Kalbi bu insanlara karşı minnetle dolmuştu. Hayatlarını kurtarmışlardı.

Krohn hala yerde uzanıyor, kafası Gwen'in kucağındaydı. Gwen ona uzandı ve içkisinden verdi, sonra teşekkür edencesine başını okşadı. Krohn sevgiyle başını salladı, hayatını bir defa daha ona borçluydu. Ona bakınca Thor'u hatırlıyordu.

Gwen tekrar Sandara'nın insanlarına baktı; onlara nasıl teşekkür edeceğini bilemiyordu.

“Bizi kurtardınız,” dedi. “Size hayatlarımızı borçluyuz“

Gwen döndü ve arkasında diz çöken Sandara'ya baktı. Sandara başını sallayarak şöyle dedi:

“Halkım borca inanmaz. Onlar için zor durumda olan birisini kurtarmak şerefli bir davranıştır.”

Kalabalık kenara çekildi ve Gwen kendisine doğru gelen, liderleri olduğunu düşündüğü belki elli yaşlarda, ince dudaklı sert

çeneli ciddi adamı gördü. Güneşte parlayan midye kabuklarından yapılmış bir kolye takan adam onun önünde diz çöktü. Onu süzerken sarı gözleri tutkuyla parlıyordu.

Başını kaldırdı ve “Ben Bokbu,” dedi. Sesi kalın ve güvenilirli. “Sandara’nın çağrısına cevap verdik çünkü o bizden birisi. Hayatlarımızı riske atarak sizi kurtardık. Eğer imparatorluktan birisi bizi burada görürse hepimizi öldürürler.”

Bokbu öne eğildi. Gwen Sandara ve kurtarıcısının yardımıyla yavaşça doğruldu ve ona baktı. Bokbu içini çekerek etrafındaki yorgun insanlara baktı.

“Artık emniyetteler. Şimdi gitmeliler,” dedi bir ses.

Gwen döndü ve Bokbu’ya doğru yaklaşan, eli mızraklı ve tıpkı diğerleri gibi üzeri çıplak ve kaslı savaşçıyı gördü.

“Bu yabancıları denizin öbür tarafına yollayın,” diye ekledi. “Neden onlar için kan dökelim?”

“Ben senin kanındanım,” dedi Sandra. Öne çıktı ve sert bir ifadeyle savaşçının suratına baktı.

“İşte bu yüzden bu insanları buraya getirip hepimizi tehlikeye atmamalıydın,” dedi.

“Halkımıza utanç veriyorsun,” dedi Sandra. “Misafirlerimize nasıl davranmamız gerektiğini unuttun mu?”

“Asıl senin onları buraya getirmen utanç verici,” diye cevapladı sertçe.

Bokbu ellerini havaya kaldırdı ve ikisi de sustu.

Bokbu ifadesizce duruyordu ve düşünüyordu. Gwendolyn se içlerinde bulunduğu çıkmaz durumu düşünüyordu. Tekrar denize

açılmak onlar için kesin ölüm demekti ama onlara yardım eden bu insanları da tehlikeye atmak istemiyordu.

Bokbu'ya dönerek; "Size zarar gelmesini istemeyiz," dedi Gwen. "Sizi tehlikeye sokmak istemiyoruz. Şimdi gidebiliriz"

Bokbu başını sallayarak "Hayır," dedi. Sonra Gwen'e döndü ve merakla "Neden insanların buraya getirdin?" diye sordu.

Gwen içini çekerek "Dev bir ordudan kaçtık," dedi. "Ülkemizi yok ettiler. Buraya yerleşmek için yeni bir yer bulmaya geldik"

"Yanlışı yere geldiniz," dedi savaşçı. "Burası eviniz olamayacak"

"Sessizlik!" dedi Bokbu. Savaşçıya sert bir bakış attı ve onu susturdu.

Sonra Gwen'e döndü ve göz göze geldiler.

"Sen gururlu ve asil bir kadınsın" dedi. "İyi bir lider olduğunu görüyorum. İnsanlarına rehberlik yaptın. Eğer açık denize geri dönerseniz kesinlikle ölürsünüz. Belki bugün değil ama birkaç gün içinde kesinlikle"

Gwendolyn teslim olmuş bir şekilde ona baktı.

"O zaman öleceğiz," dedi. "Yaşamamız için insanların ölmesine izin vermeyeceğim."

Gururundan ve asaletinden güç alarak kararlılıkla ona baktı. Bokbu'nun ona daha derin bir saygıyla yaklaştığını biliyordu. Bir anda sessizlik oldu.

"Damarlarında savaşçı kanı aktığını görebiliyorum," dedi. "Bizimle kalacaksın. Halkım iyileşene ve güçlenene dek burada kalacak. Hem de kaç ay sürerse sürsün."

“Ama reisim...” diyecek oldu savaşçı.

Bokbu dönüp ona sert bir bakış fırlattı.

“Kararımı verdim”.

“Ama gemileri!” dedi adam. “Limanda kalırsa, İmparatorluk gemiyi görür. Daha ay sona ermeden hepimiz ölürüz!”

Reis direğe, sonra gemiye uzun uzun baktı. Gwen etrafına bakınıp o alanı inceledi ve sık bir bitki örtüsüyle çevrili gizli bir limana kadar çekildiklerini gördü. Arkalarına baktığında açık denizi görünce, adamın haklı olduğunu anladı.

Reis ona bakıp başını salladı.

“Halkını kurtarmak istiyor musun?”

Gwen hararetle evet der gibi başını salladı.

“Evet.”

Reis de ona başını salladı.

“Liderlerin zor kararlar vermesi gerekir,” dedi. “Şimdi, sıra sana geldi. Bizimle kalmak istiyorsunuz, ama gemimiz hepimizin öldürülmesine neden olur. Halkınızı kıyıya memnuniyetle alırız, ama geminiz burada kalamaz. Onu yakmanız gerek. Sizi sonra buraya alırız.”

Gwendolyn orada reisin karşısında durdu ve gemiyi yakmaları gerekeceğini düşününce yüreği sızladı. Gemisine, denizi aşmalarını sağlayan, halkının dünyanın öteki ucuna götürmeyi başaran gemiye bakınca yüreği parçalandı. Zihninden bir sürü zıt his geçti. Gemi tek çıkış yollarıydı.

Ama bir yandan da neden çıkış yoluydu? Sonsuz bir ölüm okyanusuna mı geri döneceklerdi? Halkı ayakta bile

zor duruyordu ve toparlanmaları gerekiyordu. Barınacak ve sığınacak bir limana ihtiyaçları vardı. O gemiyi yakarak hayatlarını kurtaracaklarsa, öyle yapacaklardı. Denize tekrar açılmaya karar verirlerse, o zaman başka bir gemi bulur, ya da başka bir gemi inşa edip yamaları gerekeni yaparlardı. O an için, hayatta kalmaları gerekiyordu. En önemli şey buydu.

Gwendolyn ona bakıp hüzünle tamam der gibi başını salladı. “Öyle olsun,” dedi.

Bokbu ona daha büyük bir saygıyla başını salladı. Sonra, dönüp bir emir verdi ve etrafındaki bütün adamlar harekete geçti. Geminin dört bir köşesine dağılıp onları rampadan aşağıdaki kumlu kumsala indirdiler. Gwen durup Godfrey, Kendrick, Brandt, Atme, Aberthol, Illepra, Sandara ve dünyada en çok sevdiği diğer kişilerin yanından geçişini izledi.

Gemideki herkes inene dek bekledi. Geride bir tek kendisi ve yanından ayrılmayan Krohn ve sessizce bekleyen reis kaldı.

Bokbu’nun elinde adamlarından birinin verdiği yanan bir meşale vardı. Meşaleyi tam gemiye değdirmek üzereydi.

“Hayır,” dedi Gwen uzanıp bileğini tutarak.

Bokbu şaşkınlıkla ona baktı.

“Bir lider kendi gemisini kendisi yok etmeli.”

Gwen dikkatle ağır ve yanan meşaleyi elinden aldı, arkasına döndü ve bir damla gözyaşını silerek meşaleyi güvertede duran bir kanvasa tuttu.

Orada durdu ve kanvasın alev alışını, alevlerin giderek her yere yayılıp gemiyi sarışını izledi.

Meşaleyi bıraktı; sıcaklık fazla hızlı artıyordu. Döndü ve peşinde Krohn ve Bokbu'yla birlikte rampadan kumsala, yeni evine, dünyada geriye kalan tek yere indi.

Yabancı ormanda etrafına bakarken, tanımadığı hayvanların ve kuşların tuhaf çığlıklarını duydu. Bir tek şunu düşünebildi:

Orada kendilerine bir yuva kurabilirler miydi?

BEŞİNCİ BÖLÜM

Alistair dizleri soğuktan titrer halde taç zemine çömeldi ve ilk güneşin ilk ışıkları Güney Adalarına yayılıp dağları ve vadileri yumuşak bir parıltıyla aydınlatırken manzaraya baktı. Tahtalara prangalanmış bir halde ellerinin ve dizlerinin üstüne çökerken, elleri titredi ve boynunu ondan önce sayısız kişinin dayadığı yere dayadı. Aşağı bakınca, tahtanın üstündeki kan lekelerini, keskin bıçakların daha önceden indiği yerdeki oyukları gördü. Boynu tahtaya değerken bunun trajik enerjisini, ondan önce öldürülmüş kişilerin son anlarını ve son duyguları hissetti. Kalbi büyük bir hüznle doldu.

Alistair gururla başını kaldırıp son güneşinin doğuşunu, yeni bir şafağın söküşünü izledi ve bunu bir daha izlemek için hayatta kalamayacak olmasının yarattığı o inanmazlığı hissetti. Güneşin doğuşuna hiç olmadığı kadar büyük bir değer vererek baktı. O serin sabahın hafif esintisi arasında Güney Adaları her zamankinden daha güzeldi; gördüğü her yerden güzeldi. O verimli yerdeki ağaçlarda turuncu, kırmızı, pembe ve mor tomurcuklarla kaplıydı ve dallarından enfes meyveler sarkıyordu. Mor renkli sabah kuşları ve iri turuncu renkli arılar çoktan vızıldıyor, çiçeklerin tatlı kokusu etrafını sarıyordu. Puslar ışıktan parıldıyor, her şeye büyümlü bir his katıyordu. Hiçbir yere o kadar bağlanmamıştı; sonsuza dek mutlu olarak yaşayabileceği bir yer olduğunu biliyordu.

Alistair taş zeminde ayak sesleri duydu ve başını kaldırıncı Bowyer'ın yaklaştığını, kocaman çizmelerini sürte sürte tepesine dikildiğini gördü. Elinde çift başlı kocaman bir balta vardı ve bunun gevşekçe elinde tutarken, kaşlarını çatmış ona bakıyordu.

Alistair onun ardında yüzlerce ona sadık Güney Adalının dizildiğini, geniş taş meydana etraflarında kocaman bir daire oluşturduklarını gördü. Hepsi de ondan en az yirmi metre uzaktaydı ve kendisiyle Bowyer geniş bir açıklık alanda yalnız kalmışlardı. Kanlar etrafa sıçradığında, kimse oraya yakın olmak istemiyordu.

Bowyer kaşınan parmaklarındaki baltayı o işi bitirmeye hevesli bir edayla tutuyordu. Alistair onun bakışlarından kral olmayı ne kadar çok istediğini anlıyordu.

Alistair tek bir şeye memnundu: O durum ne kadar adaletsiz olsa da, fedakarlığı Erec'in yaşamasını sağlayacaktı. Bu da onun için kendi hayatından daha önemliydi.

Bowyer öne çıktı, ona eğildi ve başkasının duyamayacağı bir biçimde fısıldadı:

“Merak etme, ölüm darben temiz olacak,” dedi leş gibi nefesini boynuna üfleyerek. “Erec’inki de öyle olacak.”

Alistair panikle ve şaşkınlıkla ona baktı.

Bowyer ona bakıp gülümsedi; başkasının göremeyeceği, hafif mi hafif bir gülümsemeydi.

“Doğru,” diye fısıldadı. “Bugün olmayabilir, daha aylar boyunca olmayabilir. Ama bir gün, bunu hiç beklemediği bir anda kocan bıçağını sırtında bulacak. Seni cehenneme

yollamadan önce bilmeni istedim.”

Bowyer geriye doğru iki adım attı, baltasının sağına sıkıca tuttu ve darbe indirmeye hazırlanarak boynunu çıtlattı.

Alistair orada diz çökmüş halde dururken, bu adamın ne kadar kötü olduğunu fark etti ve kalbi gümbür gümbür attı. Bowyer sadece hırslı değildi, aynı zamanda bir ödle ve bir yalancıydı.

“Onu serbest bırak!” dedi birisi aniden sabahın sessizliğini bölerek.

Alistair de mümkün olduğunca döndü ve iki kişinin kalabalığı aniden yarıp bir karmaşa yaratarak açıklık alanın kenarına geldiğini gördü. Ama Bowyer’ın iri elleri onları engelledi. Alistair Erec’in annesiyle kız kardeşinin çılgınca birer ifadeyle oraya geldiklerini görünce hem şok geçirdi, hem de minnet hissetti.

“O, masum!” diye bağırdı Erec’in annesi. “Onu öldürmemelisin!”

“Bir kadını öldürebilir misin?” diye bağırdı Dauphine. “O, bir yabancı. Onu bırak. Vatanına geri yolla. Bizim işlerimize karışması gerekmiyor.”

Bowyer onlara dönüp kükredi:

“O, kraliçemiz olmayı istemiş bir yabancı. Eski kralımızı öldürmeye çalıştı.”

“Sen bir yalancısın!” diye bağırdı Erec’in annesi. “Doğruluk çeşmesinden bir duyum bile içemezsin!”

Bowyer kalabalıktakilerin suratlarına baktı.

“Burada iddiama karşı gelmeye cüret eden birisi var mı?” diye

bağırdı meydan okur gibi herkese bakarak.

Alistair umutla etrafına bakındı,ü ama adamların, birçoğu Bowyer'ın kabilesinden olan o cesur savaşçıların birçoğu başlarını eğdi. Kimse onunla savaşmaya istekli değildi.

“Ben sizlerin şampiyonuyum,” diye kükredi Bowyer. “Turnuva gününde, tüm rakiplerimi yendim. Burada beni yenebilecek kimse yok. Kimse. Varsa, öne çıkması için ona meydan okuyorum.”

“Erec haricinde kimse yok!” diye bağırdı Dauphine.

Bowyer dönüp kaşlarını çatarak ona baktı.

“Peki, şu anda nerede? Ölüm döşeginde. Biz Güney Adalılar bir kral olarak sakat bir adamı kabul edemeyiz. Kralınız *benim*. En iyi ikinci şampiyonunuzum. Bu adanın kurallarıyla seçildim. Tıpkı babamın babasının Erec'in babasının kral olmasından önce olduğu gibi.”

Erec'in annesi ve Dauphine onu engellemek için aynı anda öne atıldılar, ama Bowyer'ın adamları onları yakaladı ve geri çekerek tuttu. Alistair onların arasında Erec'in erkek kardeşi Strom'un da ellerinin arkasından bağlı vaziyette durduğunu gördü; o da direndi, ama kurtulamadı.

“Bunun hesabını vereceksin, Bowyer!” diye bağırdı Strom.

Ama Bowyer onu duymazdan geldi. Alistair'e döndü ve Alistair onun bakışlarından işi bitirmeye kararlı olduğunu gördü. Ölüm vakti gelmişti.

“İhanet senin tarafında olduğunda, zaman tehlikeli hale gelir,” dedi ona.

Bowyer suratını ekşiterek ona baktı; Alistair'in hassas bir nokta bulduğu belliydi.

“Bunlar son sözlerin olacak,” dedi.

Aniden baltayı sıkıca kavrayıp havaya kaldırdı.

Alistair gözlerini yumdu ve birkaç saniye içinde o dünyadan ayrılacağını anladı.

Gözlerini yumunca, zamanın yavaşladığını hissetti. Gözünün önünden bir sürü şey geçti. Erec'le Halka'da Dük'ün şatosunda kendisini bir hizmetçiymen ilk kez karşılaştığı ve ona ilk bakışta aşık olduğu zamanı hatırladı. Ona karşı hissettiğı, hala hissettiğı içini yakan aşkı hissetti. Erkek kardeşi Thorgrin'in suratını gördü ve nedense onu Halka'da Kraliyet Sarayı'nda değil, daha uzak bir diyarda ve okyanusta, Halka'dan sürülmüş bir halde gördü. En çok da annesini gördü. Onun şatosunun önündeki bir yamacın üstünde, okyanusun ta tepesindeki bir gök geçidinde durduğunu gördü. Kollarını kaldırıp ona tatlı tatlı gülümsediğini gördü.

“Kızım,” dedi.

“Anne,” dedi Alistair. “Yanına geliyorum.”

Ama annesi ağır ağır başını sallayarak onu şaşırttı.

“Vaktin henüz gelmedi,” dedi. “Dünyadaki yazgın henüz tamamlanmadı. Önünde hala büyük bir kader seni bekliyor.”

“Ama nasıl, anne? Nasıl hayatta kalabilirim?”

“Sen bu dünyadan daha büyüksün. O balta, ölüm metali bu dünyaya ait. Prangaların da öyle. Bunlar dünyevi kısıtlamalar. Ancak kısıtlama olduklarına inanırsan , üstünde otorite kurmalarına izin verirsen öyle olurlar. Sen ruh, ışık ve enerjisin.

Gerçek gücün orada yatıyor. Sen bunlardan üstündesin. Fiziksel kısıtlamaların seni geri tutmasına izin veriyorsun. Sorunun güçle ilgili değil, inançla ilgili. Kendine olan inancınla. İnancın ne kadar Güçlü?”

Alistair orada dizlerinin üstünde dururken, gözlerini yummuş titrerken, annesinin sorusu zihninde çınladı.

İnancın ne kadar güçlü?

Alistair kendisini serbest bıraktı, prangalarını unuttu ve kendisini inancının ellerine teslim etti. Bu gezegenin fiziksel kısıtlamalarına olan tüm inancını bir kenara bıraktı ve inancını dünyadaki her şeyden üstünden olan o yüce güce yöneltti. Bu dünyayı bir gücün yarattığını biliyordu. Tüm bunları bir güç yaratmıştı. Kendisini aynı hizaya getirmesi gereken güç de buydu.

Alistair bunu yaparken, bir salisede bedenine aniden bir ılıkliğin yayılmaya başladığını hissetti. İçinin yandığını, yenilmez ve her şeyden daha güçlü olduğunu hissetti. Alevlerin avuçlarından fışkırdığını, zihninde bir şeylerin dönüp durduğunu ve alnında gözlerinin ortasında muazzam bir ısının yükseldiğini hissetti. Her şeyden, prangalarından, maddi olan her şeyden daha Güçlü olduğunu hissetti.

Alistair gözlerini açtı ve zaman tekrar hızlanmaya başladığında, başını kaldırıp Bowyer'ın suratını asarak baltayı indirmeye başladığını gördü.

Alistair tek bir hareketle dönüp kollarını kaldırdı ve bunu yaparken, bu sefer prangaları incecik birer dalmış gibi kırıldı.

Aynı anda, şimşek hızıyla ayağa fırlatıp tek avucunu Bowyer'a tuttu. Balta aşağı inerken, dünyanın en beklenmedik olayı gerçekleşti: Balta eridi. Köle ve toza dönüşüp ayaklarının altında birikti.

Bowyer elinde bir şey kalmadan kollarını savurunca, tökezleyip dizlerinin üstüne çöktü.

Alistair hızla döndü ve bakışları açıklık alanın kenarındaki askerlerden birinin elindeki bir kılıca takıldı. Diğer avucunu kaldırdı ve kılıcın ona gelmesini emretti. Kılıç askerin kınından çıktı ve havada uçarak öne uzattığı avucuna gitti.

Alistair tek bir hareketle bunu yakaladı, kendi etrafında döndü ve havaya kaldırarak Bowyer'ın zırhsız ensesine indirdi.

Kalabalık kılıcın Bowyer'ın bedenine saplandığını duyunca şok içinde kaldı ve kafası kopan Bowyer cansız bir halde yere düştü.

Daha saniyeler önce Alistair'i öldürmek üzere olduğu yerde kendisi yere yığılıp ölmüştü.

Kalabalıktan bir çılgık yükselince, Alistair Dauphine'in askerin elinden kurtulduğunu ,adamın hançerini belinden kaptığını ve boğazını kestiğini gördü. Aynı hareketle, kendi etrafında döndü ve Strom'un bağlarını kesti. Strom derhal arkasındaki bir askerin belindeki kılıcı aldı ve Bowyer'ın üç adamını birey yapmalarına fırsat vermeden öldürdü.

Bowyer ölünce, kalabalık ne yapacağını bilemediğinden bir tereddüt anı yaşandı. Kalabalıktan haykırışlar yükseldi; onun ölümü ona tereddütle bağlı kalmak zorunda olan kişileri bariz

bir biçimde cesaretlendirmişti. Onunla olan müttefikliklerini özellikle de Erec'e bağlı olan düzinelerce adam kalabalıktan fırlayıp Strom'la yan yana Bowyer'ın adamlarıyla savaşmak için gidince yeniden düşünmeye başlamışlardı.

Olay hızla Erec'in askerlerinin lehine döndü; sıra sıra adam bir araya geldi. Bowyer'ın gafil avlanan adamlarıysa platodan kayalık dağ yamaçlarına kaçmaya başladılar. Strom ve adamları derhal peşlerine takıldılar.

Alistair elinde kılıcıyla orada durdu ve muhteşem bir savaşın kırılk alanın dört bir yanında başlayışını izledi. Çığlık ve borazan sesleri arasında, tüm ada her iki taraf için ortaya atılıp savaşmak istiyor gibiydi. Zırhların birbirine çarpıp çıkardığı çınlamalar, ölenlerin .çığlıkları sabahı doldurdu ve Alistair bir iç savaşın başladığını anladı.

Üstüne gün ışığı vuran kılıcını kaldırdı ve Tanrı'nın lütfuyla kurtulduğunu anladı. Yeniden doğmuş gibiydi; kendisini hiç olmadığı kadar güçlü hissediyor, kaderinin onu çağırdığını düşünüyordu. İçini olumlu hisler kaplamıştı. Bowyer'ın adamlarının öldürüleceğini biliyordu. Adalet yerini bulacaktı. Erec iyileşecekti. Evleneceklerdi. Çok geçmeden, Güney Adalarının kraliçesi olacaktı.

ALTINCI BÖLÜM

Darius köyünden dışarı açılan toprak yolda Volusia'nın ayak izlerini takip ederek koşuyordu. Loti'yi kurtarmaya ve onu alan adamları öldürmeye kararlıydı. Elinde *gerçek* metalden yapılmış *gerçek* bir kılıçla koşuyordu. Hayatında ilk kez gerçek metal tutuyordu. Bunun bile tek başına onu ve tüm köyünü öldürtebileceğini biliyordu. Çelik tabuydu... Babası ve onun babası bile çelik bir şeye sahip olmaktan korkardı. Darius geri dönüşü olmayan bir çizgiyi aştığını biliyordu.

Ama artık umurunda değildi. Hayatında yaşadığı adaletsizlikler çok fazlaydı. Loti adamlar tarafından alınınca, onu kurtarmaktan başka bir şey umursamamıştı. Onu doğru dürüst tanıyacak fırsatı olmadığı halde, tuhaf bir biçimde onu tüm hayatı boyunca tanıyormuş gibiydi. Kendisinin bir köle olarak alınması ayrı şeydi, *onun* alınması ayrı bir şeydi... Buna katlanamazdı. Onun gitmesine izin verip, kendisini halan bir erkek olarak göremezdi. Henüz bir delikanlıydı, ama bir erkek olmaya başlamıştı. Bu tür zorlu ve başka kimsenin almak istemediği kararların kişiyi bir erkeğe dönüştüren şeyler olduğunu anlamıştı.

Darius tek başına yola çıktı; terler gözlerine doluyordu ve tek başına bir orduyla, bir şehirle karşılaşmaya giderken nefes nefese kalmıştı. Başka seçeneği yoktu. Loti'yi bulup geri getirmeliydi, ya da bunu deneyerek ölmeliydi. Başarısız olursa, hatta başarılı

olursa bile, bunun tüm köyünden, ailesinden, halkından intikam alınması için bir neden oluşturacağını biliyordu. Bunu düşünecek olursa, geri bile dönebilirdi.

Ama kendisini, ailesini ve halkını koruma istediğinden çok daha büyük bir duyguyla hareket ediyordu. Adalet isteğiyle hareket ediyordu. Özgürlük istiyordu. Onu ezenleri devreden çıkarmak ve hayatında bir an için bile olsa özgür kalmayı istiyordu. Kendisi için değilse bile, bunun Loti ve onun özgür olabilmesi için istiyordu.

Darius mantığıyla değil, tutkularıyla hareket ediyordu. Bulmaya çalıştığı kişi hayatının aşkıydı ve İmparatorluğun elinde çok fazla acı çekmişti. Sonuçları her ne olursa olsun, buna aldırış etmiyordu. Onlara halkının arasından tek bir kişi olarak bile olsa, henüz bir delikanlı bile olsa, o muameleye tahammül etmeyeceğini göstermek istiyordu.

Darius koştukça koştu, tanıdık tarlalarından yanından geçip döndü ve Volusia topraklarının eteklerine kadar geldi. Orada görülmesinin, Volusia'ya o kadar yakın olmasının bile ölmesine neden olacağını biliyordu. İzleri takip ederek hızını iki misline çıkardı ve birbirine yakın zerta izleri görünce, onların ağır ağır ilerlediklerini anladı. Yeteri kadar hızlı giderse, onlara yetişeceğini biliyordu.

Darius bir tepenin yanından geçti ve nefes nefese en sonunda ileride aradığı şeyi gördü. Yaklaşık yüz metre kadar ileride boynundan kalın demir prangalarla zincirlenmiş Loti duruyordu; prangalarından uzanan yaklaşık altı metre uzunluğundaki bir

zincir bir zertanın arka dizginlerine bağlanmıştı. Zertanın üstündeyse onu kaçıran İmparatorluk ustabaşı vardı. Adam ona sırtını vermişti ve yanlarında üstlerinde imparatorluğun güneşin altında parıldayan kalın siyahlı altın renkli zırhlarını giymiş iki İmparatorluk askeri daha vardı. Adamlar Darius'un tam iki katıydı, güçlü savaşçılardı, en iyi silahlara ve emirlerinde bir zertaya sahip olan kişilerdi. Darius o adamları ancak bir sürü kölenin birden yenebileceğini biliyordu.

Ama korkunun yoluna çıkmasına izin vermedi. Üstünde taşınması gereken tek şey ruhunun gücü ve çelik gibi kararlılığıydı ve bunları yeterli kılmanın bir yolunu bulması gerektiğini biliyordu.

Darius koşmaya devam etti, ondan habersiz olan konvoyu arkadan yaklaştı ve çok geçmeden onlara yetişti. Kılıcını havaya kaldırarak Loti'nin peşinden koşmaya koyuldu. Loti şok içinde ona bakarken, Darius onu zertaya bağlayan zincirleri kılıcıyla kesti.

Loti bir çığlık atıp şaşkınlıkla geriye sıçrarken, Darius zincirleri kopardı, onu serbest bıraktı; zincirlerin belirgin çınlaması etrafta yankılandı. Loti prangalar hala boynundayken ve zincir göğsünden sarkarken serbest bir hilde orada kalakaldı.

Darius dönünce, zertanın üstündeki yerinden onlara bakan İmparatorluk ustabaşısının suratında da hayret dolu bir ifade gördü. Yanında yürüyen askerler de durdu ve hepsi şok içinde Darius'a baktı.

Darius kolları titrer halde orada durdu, çelik kılıcını önünde

tuttu ve onlarla Loti'nin arasında kararlılıkla korkusunu belli etmemeye gayret etti.

“O, sana ait değil,” diye bağırdı titrek bir sesle. “O, özgür bir kadın. Hepimiz özgürüz!”

Askerler ustabaşına baktılar.

“Çocuk,” diye bağırsı ustabaşı ona. “Az önce hayatının en büyük hatasını yaptın.”

Başıyla askerlerine bir işaret verdi ve hepsi kılıçlarını kaldırıp Darius’a saldırıya geçtiler.

Darius istifini bozmadı, kılıcını titreyen ellerinde tuttu ve bunu yaparken, atalarının tamamının gökten ona baktıklarını hissetti. O güne dek öldürülen bütün kölelerin ona baktığını ve destek verdiğini hissetti. İçini muazzam bir sıcaklığın kapladığını hissetti.

Darius gizli gücünün içinin derinliklerinde kımıldamaya başladığını, çağrılmak için adeta kaşındığını hissetti. Ama o noktaya gitmek için kendisine izin veremezdi. Onlarla erkek erkeğe savaşmak, sıradan birisi gibi yenmek ve aldığı tüm eğitimi savaş arkadaşlarına uygulamak istiyordu. Bir erkek olarak zafer elde etmek, gerçek metal silahlarla bir erkek gibi savaşmak ve onları kendi kurallarına göre yenmek istiyordu. Uzun ahşap kılıçları ve kaslı yapıları olan, onun iki misli gençlerden her zaman daha hızlı olmuştu. Karşı taraf saldırıya geçerken, öne atılıp kendisini olacıklara hazırladı.

“Loti!” diye bağırdı arkasına bakmadan. “KAÇ! Köye geri dön!”

“HAYIR!” diye bağırdı Loti.

Darius bir şeyler yapması gerektiğini biliyordu; orada öylece bekleyip, ona varmalarını bekleyemezdi. Onları şaşırtması, beklemedikleri bir şey yapması gerektiğini biliyordu.

Darius aniden saldırıya geçerek, üstüne hızla gelmekte olan iki askeri hedef aldı. Toprak alanın ortasında karşılaştıklarında, Darius muazzam bir savaş çığlığı attı. Asker kılıcını onun başına savurdu, ama Darius kılıcını kaldırıp darbeyi savuşturdu ve kılıçlarından kıvılcımlar çıktı. Darius metalin metale çarpışını ilk kez hissetti. Kılıç düşündüğünden daha ağırdı ve askerin darbesi daha güçlüydü. Kolunun tamamının dirseğinden omzuna kadar sarsıldığını, bir titreşim yayıldığını hissetti. Boş bulunmuştu.

Asker hızla kendi etrafında döndü ve Darius’a yan tarafından vurmak üzere hazırlandı. Darius da dönüp darbeyi engelledi. Kardeşleriyle kılıç yapmaktan farklı bir histi; elindeki o ağır kılıçla her zamankinden daha ağır hareket ettiğini hissetti. Buna alışmak zaman alacaktı. Diğer askerler onun iki misli hızla savaşıyorlarmış gibi hissediyordu.

Asker tekrar kılıcını savurunca, Darius onun her darbesine karşılık veremeyeceğini hissetti; diğer becerilerine başvurması gerekiyordu.

Darius yana sıçradı, darbeden eğilip kurtuldu ve askerin boğazına bir dirsek attı. Hedefi tam isabet tutturdu. Asker öğürüp geriye doğru sendeledi, iki büklüm oldu ve boğazını tuttu. Darius kılıcının kabzasını kaldırdı ve bunu askerin savunmasız kalan sırtına indirip onu yüz üstü yere devirdi.

Tam o sırada, diğ er asker saldırdı ve Darius etrafında d  n p kılıcını kaldırarak suratına doğ ru gelen sert bir darbeyi savuşturdu. Ama asker ona h c m etmeye devam ederek Darius'u sert bir biçimde sırt üstü yere yıktı.

Asker üstüne  ullanınca, Darius göğüs kafesinin ezildiğini hissetti ve ikisi birden büyük bir toz bulutu arasında sert toprak zemine düştü. Asker kılıcını bırakıp ellerini uzattı ve parmaklarıyla Darius'un gözlerini çıkarmaya çalıştı.

Darius adamın bileklerini tuttu, titreyen elleriyle karşı koymaya çalıştı, ama başaramadı. Bir an önce bir şey yapması gerektiğini anladı.

Dizlerinden birini kaldırdı ve dönüp adamı tan tarafa itmeyi başardı. Bunu yaparken, aynı anda aşağı uzandı ve adamın kemerinde gördüğü uzun hançeri kaptı... Bunu derhal havaya kaldırdı, ikisi birlikte yere yuvarlanırken adamın göğüsüne sapladı.

Asker  ığlık attı ve Darius üstünde yatarken adamın gözlerinin önünde  l ş n  izledi. Darius orada şok içinde kalakaldı. İlk kez birisini öldürmüştü. Dünya dışı bir deneyimdi. Hem zafer kazandığını, hem de h z nlendiğini hissediyordu.

Darius arkasından gelen bir ses duyunca toparlandı ve arkasına bakınca yere yıkmış olduğu diğ er askerin ayağı kalkmış, ona h c ma geçmiş olduğunu gördü. Kılıcını kaldırdı ve Darius'un başına savurdu.

Darius odaklanmış bir halde bekledi ve son anda eğildi; asker tökezleyerek yanından uçtu.

Darius eğilip ölü adamın göğsünden hançeri aldı ve hızla kendi etrafında döndü; asker dönüp tekrar ona saldırırken, dizlerinin üstündeki Darius öne atılıp hançeri fırlattı.

Hançerin döne döne havada uçuşunu ve en sonunda askerin kalbine saplanıp zırhını parçalayışını izledi. İmparatorluğun eşsiz ve onlara karşı kullanan çeliğini parçaladı. Darius belki de o kadar keskin silahlar yapmamalıydılar diye düşündü.

Asker gözleri yerinden fırlamış halde dizlerinin üstüne yığıldı ve yanlamasına devrilip öldü.

Darius arkasından muazzam bir çığlık duydu ve hemen ayağa fırlayıp o yöne dönünce, ustabaşının zertasından indiğini gördü. Adam kaşlarını çatıp kılıcını çekti ve bir savaş çığılığıyla Darius'a hücumu geçti.

“Şimdi, seni kendim öldürmek zorunda kalacağım,” dedi. “Ama seni sadece öldürmekle kalmayacağım, sama, aileme ve tüm köye ağır ağır işkence yapacağım!”

Darius'a saldırdı.

İmparatorluk ustabaşısının diğerlerinden çok daha iyi bir savaşçı olduğu belliydi; daha uzun boylu ve iriydi ve zırhı da daha üstündü. Azılı ve Darius'un hiç savaşmadığı kadar muhteşem bir savaşçıydı. Darius içinden bu yenilmez düşmana karşı korku hissettiğini kendisine itiraf etmek zorunda kaldı, ama bunu belli etmedi. Bunun yerine, korktuğu halde savaştı ve düşmanın onu sindirmesine izin vermedi. O, sıradan bir insan, dedi içinden. Her insan ölebilir.

Her insan ölebilir.

Ustabaşı ona doğru hızla gelirken, ışıktaki parıltıya muhteşem kılıcını iki eliyle kaldırırken, Darius da kendi kılıcını kaldırdı. Darius yer değiştirip adamın darbesini savuşturdu; adam tekrar denedi.

Asker bir sağa bir sola kılıcını salladı, ama Darius metalin sesi kulaklarında çınlarken ve her yere kıvılcıklar saçılırken darbeleri engelledi. Ustabaşı onu gitgide geriye püskürttü ve bu arada Darius darbeleri savuşturabilmek için var gücünü kullanmak zorunda kaldı. Adam güçlü ve atikti, Darius'sa sadece hayatta kalabilmeye odaklanmıştı.

Darius gelen darbelerden birini biraz yavaş engelledi ve ustabaşı bir boşluk bulup kolunu kesince çığlık attı. Derin bir yara değildi, ama canı yanmıştı; Darius savaşta aldığı ilk yaradan kan aktığını hissedince donakaldı.

Bu da hata oldu. Ustabaşı onun tereddüdünden faydalanıp el zırhıyla ona vurdu. Darius metal zırh suratına inerken, yanağında ve çenesinde müthiş bir acı hissetti ve darbe onu geriye doğru fırlatıp birkaç adım sendelemesine neden olurken, bir daha savaşta asla durup yarasını kontrol etmemeyi kendisine hatırlattı.

Dudaklarında kan hissedince, içini büyük bir öfke kapladı. Ona yine saldırıya geçen ve üstüne doğru gelmekte olan ustabaşı iri ve güçlü bir adamdı, ama bu sefer yanağı acı içinde olan ve dilinde kan hisseden Darius bunlardan ürkmedi. Savaşın ilk darbeleri savrulmuştu ve Darius bunların acı vermesine rağmen o kadar da kötü olmadıklarını fark etti. Hala ayakta idi, nefes alıyordu ve yaşıyordu.

Dolayısıyla, hala savařabilirdi. Darbeleri savuřturup, savařmaya devam edebilirdi. Yara almak dūřūndūęu kadar da kōtū bir řey deęildi. Daha ufak tefek ve daha az deneyimli olabilirdi, ama becerisinin dięer adamlarınki kadar keskin olduęunu ve bir o kadar ōlūmcūl olabileceęini fark etti.

Darius genzinden gelen feci bir çığlıkla ōne atıldı ve savaştan kaşmak yerine onu kucakladı. Artık yaralanmaktan korkmayan Darius ığlık atarak kılıcını kaldırdı ve rakibine indirdi. Adam darbeyi savuşturdu, ama Darius pes etmedi; kılıcını tekrar tekrar savurarak, ondan daha iri yarı olan adamın geri geri gitmesine neden oldu.

Darius kendisini, Loti'yi, halkının tamamını, savaş kardeşlerini kurtarmak için savaştı ve kılıcını hiç olmadığı kadar hızla sağa sola savurarak çeliğin ağıtlığının onu daha fazla yavaşlatmamasına gayret etti. En sonunda, bir boşluk buldu. Darius ustabaşının yan tarafını kılıcıyla keserken, adam acı içinde haykırdı.

Ustabařı dōnūp pis bir ifadeyle Darius'a ōne řařkınlıkla, sonra da ōfkeyle baktı.

Yaralı bir hayvan gibi çığlık atıp yine saldırıya geçti. Kılıcını yere fırlatıp koşmaya başladı ve Darius'u sıkıca yakaladı. Darius havaya kaldırıp o kadar sıktı ki, Darius kılıcını dūřūrdū. Her řey būyūk bir hızla meydana geldiğinden ve bu hiç beklenmedik bir hareket olduğundan, Darius vaktinde tepki gōsteremedi. Dūřmanın savaşta yumruklarını değil, kılıcını kullanmasını beklemişti.

Havada inleyerek sallanan Darius, bedenindeki kemiklerin tamamının çatlayacağını hissetti. Acı içinde haykırdı.

Ustabaşı onu daha da sıktı; o kadar çok sıktı ki, Darius öleceğinden emindi. Sonra, adam başını geriye atıp hızla Darius'a kafa attı ve alnı sert bir biçimde Darius'un burnuna indi.

Darius burnundan kanlar fışkırdığını, müthiş bir acının suratına ve gözlerine yayıldığını, gözlerini yakıp kararttığını hissetti. Bu da beklemediği bir hareketti ve ustabaşı yine başını geriye atıp ona bir kafa daha atınca Darius savunmasız kaldı ve kesin kes öleceğini düşündü.

Derken, zincir sesleri duyuldu; ustabaşının gözleri fal taşı gibi açıldı ve Darius'u tutan elleri gevşedi. Darius soluklanmaya çalışırken, başını kaldırıp adamın onu neden bıraktığını merak etti. Sonra, Loti'nin adamın arkasında olduğunu ve prangalarından sarkan zincirleri onun boynuna tekrar tekrar doladığını ve var gücüyle sıktığını gördü.

Darius geriye doğru sendeleyip yine nefes almaya çalıştı ve ustabaşının birkaç adım gerilediğini, sonra arkasına uzanıp Loti'yi yakaladığını gördü. Adam onu yakaladığı geri başının üstünden fırlattı. Loti sert bir biçimde, çığlık atarak sert zemine sırt üstü düştü.

Ustabaşı öne adım attı, bacağına kaldırıp çizmesini Loti'nin suratına indirmeye hazırlandı. Darius onun çizmesiyle Loti'nin suratını ezeceğini fark etti. Adam ondan neredeyse on adım uzaktaydı ve Darius'un vaktinde müdahale edemeyeceği kadar uzaktaydı.

“HAYIR!” diye bağırdı Darius.

Hemen bir şeyler düşündü: Eğilip kılıcını aldı, öne çıktı ve hızla bunu adama fırlattı.

Kılıç döne döne havada uçu ve Darius büyülenmiş gibi ustabaşının zırhını delişini ve kalbine saplanışını izledi.

Adamın gözleri yine yerinden fırlayacakmış gibi oldu. Darius onun sendeleyip önce dizlerinin üstüne, sonra da yüz üstü düştüğünü gördü.

Loti apar topar ayağa kalktı ve Darius hemen yanına koştu. Ona güven vermek için elini omzuna koyarken, ona karşı minnet hissetti ve ona bir şey olmadığı için rahatladı.

Derken, keksin bir ıslık sesi duyuldu; Darius arkasına bakınca, yerde yatmakta olan ustabaşının elini ağzına götürdüğünü ve ölmeden önce son bir kez ıslık çaldığını gördü.

Zemin sarsılırken, feci bir kükreme sessizliği böldü.

Darius o yöne bakınca zertanın aninden onlara saldırıya geçtiğini görüp dehşete kapıldı. Yaratık öfkeyle onlara doğru koşuyordu ve keskin boynuzlarını onlara yöneltmişti. Darius ve Loti kaçacak hiçbir yerleri olmadığını bilerek birbirlerine baktılar. Darius saniyeler sonra ikisinin de öleceğini biliyordu.

Etrafına bakındı, derhal ne yapsa diye düşündü ve yanlarında iri taşlarla ve kayalıklarla dolu dik bir yamaç olduğunu fark etti. Kolunu kaldırıp avucunu öne uzattı; diğer eliyle de Loti’yi kavrayıp onu sıkıca tuttu. Darius gücünü kullanmak istemiyordu, ama hayatta kalmak istiyorsa başka bir seçeneğini kalmadığını da biliyordu.

İçine inanılmaz bir sıcaklığın, zapt etmekte zorlandığı bir gücün yayıldığını hissetti ve açık avucundan dik yamaca bir ışıık fırladığını gördü. İlk önce, yavaş yavaş artan ve giderek güçlenen bir sarsıntı sesi geldi. Darius kayalıkların dik yamaçtan tozu toprağa katarak gümbür gümbür yuvarlandığını gördü.

Zertanın üstüne doğru bir kayalık çığı düştü ve onlara erişmesine fırsat vermeden onu ezdi. Muazzam bir ses bulutu ve müthiş bir gürültüden sonra nihayet etraf sessizleşti.

Darius sessizlikte ve güneşin altında dönen toz bulutunun arasında az önce yaptığı şeyi idrak edemeyerek durdu. Yanına bakınca, Loti'nin dehşet içinde ona baktığını ve artık her şeyin değiştiğini fark etti. Sırrını ifşa etmişti. Artık geri dönüş olmayacaktı.

YEDİNCİ BÖLÜM

Thor ufak teknelerinin kenarında bağdaş kurmuş, avuçlarını bacaklarına dayamış, sırtını diğerlerine çevirmiş bir halde dimdik otururken, soğuk ve acımasız denize bakıyordu. Gözleri ağlamaktan kan çanağına dönmüştü ve diğerlerinin onu o halde görmesini istemiyordu. Gözyaşları uzun süre önce kurumuştur, ama şaşkınlıkla denize bakarken ve hayatın gizemli yanlarını düşünürken gözleri hala kıpkırmızıydı.

Ona verilmiş olan oğlu nasıl olur da elinden alınırdı? O kadar çok sevdiği birisi, nasıl olur da hiçbir uyarı olmaksızın ortadan kaybolabilir, geri dönmemek üzere alınabilirdi?

Thor hayatın son derece gaddar olduğunu hissetti. Hayatta zerre kadar adalet var mıydı? neden oğlu ona geri dönemiyordu?

Guwayne'in ona geri verilmesi için her şeyi ama *her şeyi* yapabilir, ateşlerin arasında yürüyüp milyon kere ölebilirdi.

Gözlerini yumdu ve o yanan volkanın, boş beşiğin ve alevlerin görüntüsünü aklından atmaya çalıştı. Oğlunun o kadar korkunç bir biçimde öldüğü düşüncesini kendisinden uzaklaştırmaya çalıştı. Yüreği öfkeyle ama en çok da üzüntüyle yanıyordu. Bir de ufak oğluna daha önce ulaşamadığı için utançla yanıyordu.

Thor Gwendolyn'le konuşup ona haberi verdiği anı düşününce, midesinde kocaman bir boşluk hissetti. Gwendolyn'in bir daha gözlerinin içine bakmayacağından emindi. Bir daha asla eskisi olmayacaktı. Thor'un tüm hayatı

elinden alınmış gibiydi. Bozulan şeyleri nasıl tamir edeceğini, parçaları nasıl toplayacağını bilemiyordu. İnsan nasıl yaşamak için bir neden daha bulabilir diye düşündü.

Ayak sesleri duydu ve bir gıcırta sesiyle birisinin yanına oturduğunu hissetti. yanına bakınca, Conven'in oturduğunu ve ileriye baktığını görünce şaşırdı. Onunla çok uzun süredir, ikiz kardeşinin ölümünden beri konuşmamış gibi hissetti. yanına oturması hoşuna gitti. Thor ona bakarken ve suratındaki hüznün ifadesini incelerken, hayatında ilk kez onu anladı. Onu gerçekten de anladı.

Conven tek bir kelime bile etmedi. Bir şey demesine gerek yoktu. Varlığı yeterdi. Thor'un yanında anlayışla otururken, iki dost birlikte yas tutuyordu.

Uzunca bir süre sessizlikte öylece oturdular ;etrafta sadece esen sert rüzgarın, tekneye hafif hafif vuran dalgaların sesi duyuluyordu. Ufak tekneleri sonsuz bir denizde süzülüyor, hepsinden alınan Guwayne'i bulup kurtarmak için çıktıkları görevde ilerliyordu.

Nihayet, Conven konuştu:

“Conval'ı düşünmeden tek bir günüm bile geçmiyor,” dedi kasvetli bir ses tonuyla.

Yine uzunca bir süre konuşmadan oturdular. Thor yanıt vermek istedi, ama o kadar duygulanmıştı ki hiçbir şey diyemedi.

Bir süre sonra, Conven devam etti: “Guwayne yüzünden sana üzülüyorum. Onun babası gibi muhteşem bir savaşçı olduğunu görmek isterdim. Kesin öyle olurdu. Hayat trajik ve acımasız

olabiliyor. Verdiklerini geri alıyor. Keşke sana üzüntümü dindirebildiğimi söyleyebilseydim... Ama bunu başaramadım.”

Thor ona baktı ve Conven’in saf dürüstlüğü ona nedense bir parça huzur verdi.

“Yaşamaya devam etmeni sağlayan şey nedir?” dedi Thor.

Conven uzunca bir süre suya baktı, sonra da iç çekti.

“Sanırım, Conval devam etmemi istedi. Yaşamıma devam etmemi istedi. Bu yüzden devam ediyorum. Bunu onun için yapıyorum. Kendim için değil. Bazen başkaları için bir hayat yaşarız. Bazen kendimiz için yaşamayı umursamaz, onlar için yaşarız. Ama artık bazen bunun yeterli olması gerektiğini anlamaya başladım.”

Thor ölen Guwayne’i düşündü ve oğlu ne isterdi die düşündü. Tabii ki Thorgrin’in yaşamaya devam etmesini, annesi Gwendolyn’e bakmasını isterdi. Thor mantıken bunun öyle olduğunu biliyordu. Ama yüreğinde bu fikri kabullenmesi güçtü.

Conven hafifçe öksürdü.

“Ebeveynlerimiz için yaşarız. Kardeşlerimiz için, eşlerimiz, oğullarımız ve kızlarımız için. Bizden başka herkes için. Bazen hayat sen, o kadar yıpratır ki kendin için devam etmek istemezsin, ama bunun yeterli olması gerekir.”

“Aynı fikirde değilim,” dedi birisi.

Thor Matus’un diğer yanına gelip oturduğunu ve onlara eşlik ettiğini gördü. Matus sert ve gururlu bir ifadeyle denize baktı.

“Bence uğruna yaşadığımız başka bir şey var,” dedi.

“Nedir o?” diye sordu Conven.

“İnanç,” dedi Matus iç çekip. “Halkım, Yukarı Adalar’daki insanlar kayalık kıyıların dört tanrısına dua eder. Su, rüzgâr, gök ve kayalık tanrılarına ibadet ederler. Bu tanrılar asla dualarıma yanıt vermediler. Ben de bu yüzden Halka’nın eski tanrısına dua ederim.”

Thor şaşkınlıkla ona baktı.

“Yukarı Adalıların Halka’nın inancını paylaştığını bilmezdim,” dedi Conven.

Matus başını salladı.

“Ben diğerleri gibi değilim. Her zaman farklı oldum. Gençliğimde, bir manastıra katılmak istedim, ama babam bunun lafını bile ettirmedi. Ağabeylerim gibi savaşçı olmamı istedi.”

İç çekti.

“Ben başkaları için değil, inancımız için yaşadığımızı düşünüyorum. Yola devam etmemizi sağlayan şey bu. İnancımız yeteri kadar güçlüyse, *gerçekten* de güçlüyse her şey olabilir. Bir mucize bile.”

“Oğlumu bana geri verebilir mi?” diye sordu Thor.

Matus istifini hiç bozmadan ona baktığında, Thor onun gözlerindeki inancı gördü.

“Evet,” dedi Matus sadece. “Her şeyi geri verebilir.”

“Yalan söylüyorsun,” dedi Conven öfkeyle. “Ona boş yere umut veriyorsun.”

“Hayır,” dedi Matus.

“İnancın ölen kardeşimi bana geri getireceğini mi söylüyorsun?” dedi Conven öfkeyle.

Matus iç çekti.

“Sadece tüm trajedilerin bir armağan olduğunu söylüyorum.”

“Bir armağan mı?” dedi Thor dehşet içinde. “Oğlumu kaybetmem bir armağan mı?”

Matus kararlılıkla başını salladı.

“Kulağa son derece trajik gelse de, sana bir armağan verildi. Bunun ne olduğunu bilemezsin. Uzunca bir süre öğrenmeyebilirsin. Ama günün birinde göreceksin.”

Thor dönüp kafası karışmış bir halde tereddütle denize baktı. Tüm bunlar bir sınav mı, diye düşündü. Annesinin sözünü ettiği sınavlardan biri miydi? İnanç tek başına oğlunu geri getirebilir miydi? Buna inanmak istiyordu. Gerçekten de istiyordu. Ama inancının yeteri kadar güçlü olup olmadığını bilemiyordu. Annesi sınavlardan söz ettiğinde, Thor karşısına çıkan her şeyi geçebileceğinden emin olmuştu; ama o anda içindeki o duygularla devam edebilecek kadar güçlü olduğundan emin değildi.

Tekne dalgaların arasında sallandı ve birden akıntı yön değiştirdi, Thor ufak teknelerinin geri dönüp aksi yönde ilerlemeye başladığını hissetti. Birden kendisine geldi ve neler olduğunu merak ederek arkasına baktı. Reece, Elden, Indra ve O’Connor hala kürek çekiyorlardı ve şaşkın ifadelerle ufak yelkenleri azgın rüzgârda çılgınlar gibi savrulurken hala ilerlemeye devam ediyorlardı.

“Kuzey Akıntıları,” dedi Matus. Ayağa kalkıp ellerini beline dayadı ve suya baktı. Başını salladı. “Bu, iyiye işaret değil.”

“Sorun ne?” dedi Indra. “Tekneyi kontrol edemiyoruz.”

“Bazen bu akıntılar Yukarı Adalar’ın arasından geçer,” dedi Matus. “Daha önce hiç kendim görmedim, ana özellikle bu kadar kuzeyde bu akıntıların olduğundan söz edildiğini duymuştum. Bunlar ters akıntılardır. Yakalanırsanız, size nereye isterlerse oraya götürürler. Hem de ne kadar kürek çekip yelken açsanız bile.”

Thor aşağıya bakınca, suların iki misli hızla yanlarından geçtiğini gördü. İleriye baktığındaysa, yepyeni, boş, hem güzel hem de kötü bir şeylerin habercisi gibi gözüken mor ve beyaz bulutlarla kaplıydı.

“Ama şu anda doğuya doğru gidiyoruz,” dedi Reece. “Oysa batıya gitmemiz gerekiyordu. Halkımızın tamamı batıda. İmparatorluk o yönde.”

Matus omuzlarını silkti.

“Akıntılar bizi nereye sürüklüyorsa, oraya gidiyoruz.”

Thor şaşkınlıkla ve öfkeyle denize bakarken, aradan geçen her saniyenin onları Gwendolyn’den ve halklarından uzaklara götürdüğünü fark etti.

“Peki, nerede sona ediyor?” diye sordu O’Connor.

Matus yine omuzlarını silkti.

“Ben sadece yukarı Adaları biliyorum. Hiç bu kadar kuzeye gelmemiştim. Bunun ötesinde ne olduğuna dair hiçbir fikrim yok.”

“Bir yerde sona eriyor,” dedi Reece kasvetli bir sesle. Herkes dönüp ona baktı.

Reece de ciddiyetle onlara baktı.

“Seneler önce gençliğimde bana bu akıntılardan söz edilmişti. Eski Krallar kitabında bir sürü harita vardı ve bunlar dünyanın her yerini gösteriyordu. Kuzey Akıntıları dünyanın en doğu kenarında son buluyor.”

“En doğu kenarı mı?” dedi Elden endişeyle. “Oraya gidersek, halkımızdan uzaklaşıp dünyanın öteki ucunda oluruz.”

Reece omuzlarını silkti.

“O kitaplar çok eskiydi, ben de çok küçüktüm. Gerçekten hatırladığım tek şey akıntıların Ruhlar Diyarı’na açılan bir kapı olduğu.”

Thor merakla ona baktı.

“Bunlar kocakarı hikâyeleri ve masallar,” dedi O’Connor. “Ruhlar Diyarı’na açılan bir kapı yok. Orası atalarımız bu dünyaya gelmeden yüzyıllar önce kapanmıştı.”

Reece yine omuzlarını silkince, herkes sus pus kesildi ve denize baktı. Thor hızla akan sulara bakıp düşündü: Nereye sürükleniyorlardı?

*

Thor tek başına teknenin kenarında otururken ve saatlerdir olduğu gibi suya bakarken, buz gibi sular suratına çarpıyordu. Dünyaya karşı uyuşmuş bir halde olduğundan bunu fark etmiyordu. Harekete geçmek, yelkenleri kaldırmak ve kürek çekmek, herhangi bir şey yapmak istiyordu.... Ama artık

yapabilecekleri hiçbir şey kalmamıştı. Kuzey akıntıları onları diledikleri yere götürüyordu ve ellerinden gelen tek şey öylece oturup akıntıları izlemektir; tekneleri uzun dalgaların arasında sürükleniyordu ve kendilerini nerede bulacaklarını merak ediyorlardı. Artık kaderin eline düşmüşlerdi.

Thor orada oturmuş ufka dikkatle bakarken ve denizin nerede sona ereceğini merak ederken, kendisini bir hiçliğe sürükleniyormuş gibi hissetti; soğuktan ve rüzgardan uyuşmuş, hepsinin üstüne çöken o derin sessizliğin monotonluğu arasında kaybolmuş gibiydi. İlk başlarda tepelerinde daireler çizen deniz kuşları uzun süre önce ortadan kaybolmuştu ve sessizlik derinleştikçe ve gök daha da karardıkça, Thor bir hiçliğe, dünyanın ne ucuna doğru sürüklendiklerini hissediyordu.

Ancak saatler sonra günün son ışığı da ortan kaybolurken, Thor doğruldu ve ufukta bir şey gördü. İlk başlarda, bunun bir yanılsama olduğundan emindi, ama akıntılar daha da güçlenirken gördüğü şey netleşti. Gerçektir.

Thor saatlerdir ilk omuzlarını dikleştirip ayağa kalktı. Teken sallanırken, ellerini beline dayayıp ufka baktı.

“Gerçek mi?” dedi birisi.

Thor Reece’in yanına geldiğini gördü. Elden, Indra ve diğerleri de çok geçmeden yanlarına gelip ufka baktı.

“Bir ada mı?” dedi O’Connor yüksek sesle düşünerek.

“Bir mağarayı andırıyor,” dedi Matus.

Oraya yaklaşırlarken, Thor adanın ana hatlarını görmeye başladı ve gerçekten de karşılarında bir mağara olduğunu fark

etti. Kocaman bir mağaraydı; denizden yükselmiş bir kayalıktı ve gaddar ve sonsuz bir okyanusun ortasında yükseliyordu. Kayalık yüzlerce adım yüksekliğindeydi ve girişı kocaman bir kemer oluşturuyordu. Tüm dünyayı yutmaya hazır dev bir ağız andırıyordu.

Akıntılarsa teknelerini doğrudan girişe sürüklüyordu.

Thor hayretle oraya baktı ve bunun tek bir şey olabileceğini anladı: Ruhlar Diyarı'nın girişiydi.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Darius yanında Loti olduğu halde, ağır ağır toprak yoldan aşağıya yürüdü. Hava ikisinin sessizliğinin yarattığı gerginlikle doluydu. İki de ustabaşlarıyla ve adamlarıyla karşılaşmalarından beri tek kelime etmemişlerdi ve köylerine geri dönerken ona eşlik ederek yanında yürürken Darius'un aklından bir milyon düşünce geçiyordu. Darius bir kolunu onun omzuna atmak, ona hayatta olduğu için ne kadar minnettar olduğunu söylemek, kendisinin onu kurtardığı gibi onun da kendisini kurtardığını, bir daha onun gözlerinin önünden ayrılmasına izin vermemeye ne kadar kararlı olduğunu dile getirmek istiyordu. Onun gözlerinin neşe ve rahatlama ile dolduğunu görmek, onun için hayatını tehlikeye atmış olmasının onun için ne kadar büyük anlam taşıdığını —veya en azından, kendisini tekrar görmekten mutlu olduğunu söylediğini duymak istiyordu.

Ancak derin ve acayip bir sessizlik içinde yürürlerken Loti hiçbir şey söylemedi, hatta yüzüne bile bakmadı. Kendisinin çığa yol açmasından beri Loti ona tek bir kelime bile etmemiş, onunla göz göze bile gelmemişti. Darius'un kalbi onun ne düşündüğünü merak ederek gümbürdüyordu. O kendisinin gücünü toplamasına ve çığa tanık olmuştu. Bunun peşinden, kendisine dehşet içinde bir bakış fırlatmış ve daha sonra da tekrar hiç yüzüne bakmamıştı.

Belki diye düşündü Darius, onun nazarında, kendisi büyüye başvurmak suretiyle onun halkının kutsal yasağını, halkının her şeyden çok değer verdiği tek şeyi ihlal etmişti. Belki kendisinden korkuyordu veya daha da kötüsü, belki artık kendisini sevmiyordu. Belki kendisine bir nevi ucube olarak bakıyordu.

Darius ağır ağır köye geri dönerlerken kalbinin kırıldığını hissetti ve bütün bunların ne işe yaradığını merak etti. Artık kendisini sevmeyen bir kız için hayatını tehlikeye atmıştı. Onun düşüncelerini okuyabilmek için elindeki her şeyi feda edebilirdi, her şeyi. Ama o kendisiyle konuşmuyordu bile. Acaba şok mu geçiriyordu?

Darius ona bir şey söylemek, sessizliği bozmak için herhangi bir şey demek istiyordu. Ama nereden başlayacağını bilmiyordu. Onu tanıdığını sanmıştı, ama şimdi o kadar emin değildi. Bir yandan kendisini gücenmiş hissediyor, onun gösterdiği tepki karşısında konuşmayı gururuna yediremiyor, ancak öte yandan bir bakıma utanç duyuyordu. Kendi halkının büyü kullanılması hususunda ne düşündüğünü biliyordu. Onun büyü kullanmış olması bu kadar korkunç bir şey miydi? Onun hayatını kurtarmış olsa bile? Bunu başkalarına söyleyecek miydi? Eğer köylüler bunu öğrenirlerse, kendisini hiç kuşkusuz sürgün edeceklerini biliyordu.

İkisi yürüdüler ve yürüdüler ve Darius en sonunda artık buna dayanamaz hale geldi; bir şey söylemek zorundaydı.

“Eminim ailen sağ salim döndüğünü görmekten mutlu

olacaktır,” dedi Darius.

Hayal kırıklığı içinde, Loti’nin bu fırsattan yararlanıp kendisine doğru bakmadığını; bunun yerine, sessizlik içinde ifadesiz bir yüzle yürümeye devam ettiğini gördü. Nihayet, uzun bir süre geçtikten sonra, Loti kafasını salladı.

“Belki,” dedi. “Ama her şeyden çok endişe içinde olacaklarını sanıyorum. Bütün köyümüz öyle olacaktır.”

Darius, “Ne demek istiyorsun?” diye sordu.

“Bir ustabaşını öldürdün. *Biz ikimiz* bir ustabaşını öldürdük. Bütün İmparatorluk bizi arıyor olacaktır. Köyümüzü imha edecekler. Halkımızı. Çok kötü, bencil bir şey yaptık..”

“Çok kötü bir şey mi? Senin hayatını kurtardım!” dedi Darius sabrı taşarak.

Loti omuz silkti.

“Benim hayatım halkımızın hepsinin hayatına değmez.”

Darius kızgınlık içinde, yürürlerken ne diyeceğini bilmiyordu. Fark etmeye başlıyordu ki, Loti anlaşılmazı zor, güç bir kızdı. Ebeveynlerinin, kendi halklarının katı düşüncesiyle çok fazla beyni yıkanmıştı.

“Yani o zaman benden nefret ediyorsun,” dedi. “Seni kurtardığım için benden nefret ediyorsun.”

Loti ona bakmamakta ısrar ederek yürümeyi sürdürdü.

Gururla, “Ben de seni kurtardım,” diye karşılık verdi. “Hatırlamıyor musun?”

Darius kızardı; onu anlayamıyordu. Çok gururluydu.

Nihayet, “Senden nefret etmiyorum,” diye ekledi. “Ama bunu

nasıl yaptığını gördüm. Ne yaptığını gördüm.”

Darius, Loti’nin sözlerinden incinmiş vaziyette, içinden titremeye başladığını hissetti. Sözleri ağzından bir suçlama gibi çıkıyordu. Bu adil değildi, özellikle biraz önce onun hayatını kurtarmış olduğu dikkate alındığında.

“Ve bu o kadar korkunç bir şey mi?” diye sordu. “Benim hangi gücü kullanmış olduğum?”

Loti cevap vermedi.

“Ben kimsem oyum,” dedi Darius. “Bu şekilde doğdum. Bunu ben istemedim. Bunu ben de tamamen anlamıyorum. Ne zaman gelip ne zaman gittiğini bilmiyorum. Hayatta bir daha kullanıp kullanamayacağımı da bilmiyorum. Onu kullanmayı ben istemedim. Bu sanki...onun beni kullanması gibi bir şeydi.”

Loti karşılık vermeden, onunla göz göze gelmeden yere bakmaya devam etti ve Darius içini sıkıyan bir pişmanlık hissetti. Onu kurtarmakla bir hata mı yapmıştı? Kendisinin kim olduğundan utanması mı gerekiyordu?

“Kullandığım her ne idiye. . .onu kullanmış olmam yerine ölmeyi mi tercih ederdin? diye sordu” Darius.

Yine Loti yürürlerken cevap vermedi ve Darius’un duyduğu pişmanlık derinleşti.

“Bundan hiç kimseye söz etme,” dedi. “Bugün burada ne olduğundan asla söz etmemeliyiz. Yoksa her ikimiz de aforoz ediliz.”

Köşeyi döndüler ve köyleri önlerinde göründü. Ana toprak yoldan aşağı yürüdüler ve ilerlerken büyük bir neşe ılığı atan

köylüler tarafından görüldüler.

Bir an içinde büyük bir hareketlenme oldu ve yüzlerce köylü onları karşılamak için ortalığa döküldü. Hepsi heyecanla Loti ve Darius'u kucaklamak için koştular. Loti'nin annesi kalabalığı yarararak ona doğru ilerledi. Yanında babası ve iki erkek kardeşi vardı. Hepsi uzun boylu, geniş omuzlu, kısa saçlı ve gururlu çeneleri olan birer erkekti. Hepsi tepeden Darius'a bakarak onu tarttılar. Yanlarında Loti'nin diğerlerinden daha ufak ve bir ayağı aksak olan üçüncü erkek kardeşi duruyordu.

“Sevgili yavrum,” dedi Loti'nin annesi; kalabalığın arasından hızla gelip onu kucakladı ve sıkı sıkı sarıldı.

Darius ne yapması gerektiğini bilemeden geride kaldı.

“Ne oldu sana?” diye sordu annesi. “İmparatorluk seni alıp götürdü sandım. Nasıl ellerinden kurtuldun?”

Köylülerin hepsi ciddiyetle sessizleştiler ve bütün gözler Darius'a çevrildi. Darius ne söyleyeceğini bilemeden orada öylece duruyordu. Bu yaptığı şey için büyük bir sevinç ve kutlama anı olmalıydı diye düşündü, büyük gurur duyacağı ve kendi evinde bir kahraman olarak karşılanacağı bir an. Ne de olsa, hepsinin içinde sadece kendisi Loti'nin peşinden gitme cesaretini göstermişti.

Bunun yerine, bu kendisi için zihin karışıklığı yaşadığı bir an oldu. Ve belki de utanç duyduğu bir an. Loti sanki sırlarını açıklamaması için kendini uyarır gibi ona anlamlı bir bakış fırlattı.

“Hiçbir şey olmadı, Anne,” dedi Loti. “İmparatorluk fikrini

değiştirdi. Beni bıraktılar.”

Annesi, “Seni bıraktılar mı?” diye tekrarladı, şaşkınlık içinde. Loti başını evet der gibi salladı.

“Beni buradan uzaklarda bıraktılar. Ormanda kayboldum ve Darius beni buldu. Geri dönmeme yardım etti.”

Köylü sessizlik içinde hep birlikte kuşkuyla bir Darius’a, bir Loti’ye bakıyordu. Darius onlara inanmadıklarını sezdi.

“Suratındaki şu iz ne?” diye sordu babası, ona yaklaşarak başparmağıyla yanağını ovup incelemek için başını kendisine doğru çevirerek.

Darius oraya baktı ve büyük ve mor bir kırbaç izi gördü.

Loti tereddütle başını kaldırıp babasına baktı.

“Ayağım... Takıldı,” dedi. “Bir ağaç köküne takıldım. Dediğim gibi, ben iyiyim,” diye ısrar etti, meydan okurcasına.

Bütün gözler Darius’a döndü ve köy muhtarı Bokbu öne çıktı.

“Darius, bu doğru mu?” diye sordu sikkın bir sesle. “Onu kavgasız gürültüsüz sen mi geri getirdin? İmparatorlukla hiç bir çatışman olmadı mı?”

Darius kalbi hızla çarparken, üzerinde yüzlerce göz, orada öyle durdu. Eğer onlara çatışmadan söz ederse, ne yaptığını anlatırsa, gelecek misillemeden korkuya kapılacaklarını biliyordu. Ve kendi büyüünden bahsetmeden onları nasıl öldürdüğünü izah edebileceği bir yol yoktu. O zaman kendisi ve Loti aforoz edilecekti... Tüm bu insanların kalbine korku salmak istemiyordu.

Darius yalan söylemek istemiyordu. Ama başka ne yapacağını

bilmiyordu.

Onun için, yalan söylemektense, Darius konuşmadan başıyla onaylamakla yetindi. Bunu nasıl isterlerse öyle yorumlasınlar, diye düşündü.

İnsanlar yavaş yavaş içleri rahatlayarak, hep birlikte dönüp Loti'ye baktılar. Nihayet, onun erkek kardeşlerinden biri öne çıkarak bir kolunu Loti'nin omzuna attı.

“O, sağ ve salim!” diye seslendi gerginliği bozarak. “Önemli olan tek şey bu!”

Gerginlik ortadan kalkarken köyden büyük bir bağrıışma yükseldi ve Loti ailesi ve diğerleri tarafından kucaklandı.

Darius orada durup olanları izledi. Loti ailesiyle dönüp halkla köyün içine götürülürken bir kaç kişi Darius'un sırtını isteksizce sıvazladı. Darius bir kez dahi olsa geriye dönüp kendisine bakmasını bekleyerek ve ümit ederek Loti'nin uzaklaşmasını izledi.

Ama onun hiç geriye bakmadan etrafındaki kalabalığın arasında kayboluşunu izlerken kalbi solup kurudu.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Volusia güneşte ışıldayan altın teknesinin üstüne konulmuş olan altın arabasının üzerinde mağrur biçimde duruyor, kolları iki yana açılmış, halkının hayranlığını içine sindirirken ağır ağır Volusia'nın suyollarından aşağıya sürüklenip gidiyordu. Binlercesi onu görmeye gelmiş, suyollarının kenarına yığılmış, sokaklara ve geçitlere dizilmiş, her yönden onun adını haykırıyorlardı.

Şehrin içinden dolanıp geçen dar suyollarından kayıp giderken, Volusia neredeyse uzanıp hepsi ismini söyleyen, ağlayan ve ona hayranlığını göstermek için çığlık atan halkına dokunabilecek kadar yakındı. İnsanlar hepsi değişik renklerdeki yırtılmış kâğıt rulolarını havaya atıyor, bunlar yağmur gibi üzerine düşerken ışıktâ parılıyordu. Bu halkının sunabileceği en büyük saygı ifadesiydi. Bu onların geri dönen bir kahramana hoş geldin deme yollarıydı.

“Çok yaşa Volusia! Çok yaşa Volusia!” sesleri geliyor, halk kitlelerinin arasından geçip giderken bu ses birbiri ardına geçitlerde yankılanıyordu. Suyolları onu dosdoğru sokakları ve binaları hep altınla kaplanmış muhteşem şehrinin içinden geçiriyordu.

Volusia arkasına yaslanıp bütün bunları içine sindirdi. Romulus'u yenmiş olmaktan, İmparatorluğun En Üst Hükümdarını katletmiş ve askeri kıtalarını öldürmüş olmaktan

büyük sevinç ve heyecan duyuyordu. Halkı onunla birlikte ve kendisi yüreklendiği zaman onlar da cesaret buluyorlardı. Kendisini hayatında hiç bundan daha güçlü hissetmemişti—özellikle annesini öldürdüğü günden beri.

Volusia başını kaldırıp muhteşem şehrine, şehrin girişinde güneşte altın ve yeşil rengi ışıldayan iki kule gibi yüksek sütuna baktı; atalarının zamanında inşa edilmiş, yüzlerce yıllık, iyice eskimiş sonsuz eski binalar dizisini gözden geçirdi. Parlayan, kusursuz sokaklar binlerce insanla doluydu ve her köşesinde muhafızlar duruyordu. Titizlikle yapılmış su yolları her şeyi birbirine bağlayarak bu sokakları mükemmel açılarla kesip geçiyordu. Üzerlerinde en iyi ipeklileri ve mücevheratları içindeki insanların bulunduğu altın arabaları çeken atların pat pat yürüdükleri görülebilen ufak yaya köprüleri vardı. Bütün şehirde bayram ilan edilmiş ve herkes kendisini karşılamaya ve selamlamaya gelmişti. Hepsi bu kutsal günde onun adını ağızlarından düşürmüyorlardı. O halkı için bir lider olmaktan öteye bir konumdaydı—o bir tanrıçaydı.

Bu günün bir festivale, Işıklar Günü'ne rast gelmesi daha da hayırlı bir olaydı. Bu güneşin yedi tanrısının önünde eğildikleri gündü. Volusia, şehrin lideri olarak, daima eğlenceleri başlatan kişi olurdu ve su yollarında kayıp giderken, arkasında iki muazzam altın meşale parlak biçimde yanmaktaydı. Gün ışığından da daha parlak bu meşaleler, Büyük Havuz'u yakmak için hazırды.

Bütün insanlar onu takip ettiler; sokaklar boyunca aceleyle

yürüyerek, teknesinin arkasından koşarak peşinden gittiler; bütün yol boyunca, şehrin altı dairesinin merkezine varıncaya kadar kendisini izleyeceklerini biliyordu. Orada teknesinden incek ve o günkü bayramın ve kurbanların yerine işaret eden havuzları ateşe verecekti. Bu, onun şehri ve halkı için görkemli bir gündü, onun şehrinin üzerinde, bütün arzu edilmeyen istilacılara karşı on dört giriş kapısını korumak için dönüp durdukları söylenen on dört tanrıyı övmek için bir gün. Halkı onların hepsine birden dua ediyordu ve bugün, bütün günlerde olduğu gibi, onlara şükranlarını sunmaları gerekiyordu.

Bu yıl, halkını bir sürpriz bekliyordu: Volusia on beşinci bir tanrı ilave etmişti, yüzyıllardan beri, şehrin kuruluşundan beri, ilk kez bir tanrı ilave edilmiş oluyordu. Ve bu tanrı kendisiydi. Volusia yedi dairenin merkezinde kendisinin altından çok yüksek bir heykelini diktirmişti ve bu günü kendi isim günü, kendi bayramı ilan etmişti. Bunun üstündeki örtü kaldırılınca, bütün halkı bunu ilk defa olarak görecekti, Volusia'nın, annesinden çok daha fazla, bir liderden çok ötede, sırf bir insandan daha fazla bir şey olduğunu görecekti. O her gün kendisine ibadet edilmesi gereken bir tanrıçaydı. Onlar diğerleriyle beraber ona da dua edip eğileceklerdi—bunu yapacaklardı, yoksa onların kanına girecekti.

Volusia teknesi gittikçe şehir merkezine yaklaştıkça kendi kendine gülümsedi. Yüzlerindeki ifadeyi görmek, onları aynen diğer on dört tanrı gibi kendine de tapınmaya mecbur etmek için zor bekliyordu. Henüz bunu bilmiyorlardı, ama bir gün,

diğer tanrıları birer birer, geriye sadece kendisi kalıncaya kadar ortadan kaldıracaktı.

Volusia, heyecan içinde, omzunun üstünden arkasını kontrol etti ve arkasında sonsuz bir dizi teknenin kendisini izlemekte olduğunu gördü. Bunların hepsi tanrılara o gün verilecek kurbanlara hazırlık olarak, güneşin altında kıpır kıpır ve gürültücü canlı boğalar ve keçiler ve koçlar taşımaktaydı. Bunların en büyüğünü ve en iyisini kendi heykelinin önünde kurban ettirecekti.

Volusia'nın teknesi nihayet yedi altın daireye giden açık su yoluna ulaştı. Dairelerin her biri bir öncekinden daha genişti, su halkalarıyla birbirinden ayrılmış geniş altın plazalar. Teknesi dairelerin içinden yavaşça geçti, on dört tanrının her birinin yanından geçerek merkeze gittikçe yaklaştı ve kalbi heyecan içinde gümbürdemeye başladı. Giderlerken her tanrı üzerlerinde dev gibi yükseliyor, ışıldayan altından her heykel yirmi ayak yükseğe çıkıyordu. Bütün bunların tam ortasında, her zaman kurban kesmek ve dini amaçla toplanmak için boş bırakılan meydanda, şimdi yeni imal edilmiş bir kaide ve bunun üzerinde, beyaz ipek kumaşla örtülü elli ayaklık bir yapı duruyordu. Volusia gülümsedi: bütün halkı arasında o kumaşın altında ne olduğunu sadece kendisi biliyordu.

En içteki meydana ulaşınca, hizmetçileri yardım etmek için koşarlarken Volusia teknesinden indi. Diğer bir tekne öne çekilip hayatında gördüğü en büyük boğa aşağı indirilir ve bir düzine adam tarafından doğrudan kendisine getirilirken

yapılanları izledi. Adamlardan her biri kalın bir halatı tutuyor ve hayvanı dikkatle idare ediyordu. Bu boğa özeldi, Aşağı Vilayetlerde yetiştirilmişti: on beş ayak yüksekliğinde, parlak kırmızı derisiyle, bir kuvvet timsali gibiydi. Aynı zamanda öfke doluydu. Direndi, ama adamlar heykelin önüne doğru götürürlerken boğayı kontrol altında tuttular.

Volusia bir kılıcın kınından çıkarıldığını duydu ve döndüğünde kişisel katili Aksan'ın tören kılıcını uzatmış yanında durduğunu gördü. Aksan hayatta karşılaştığı en sadık askerdi, sırf kafasını eğerek gösterdiği herhangi birisini öldürmeye hazırdı. Aynı zamanda sadistti, kendisini bu yüzden seviyordu ve bu nedenle birçok kez kendisinin saygısını kazanmıştı. Yanında bulunmasına izin verdiği pek az insandan biriydi bu adam.

Aksan içe çökmüş delik deşik suratıyla ona baktı, kalın, kıvrıkcık saçlarının arasından boynuzları görünüyordu.

Volusia uzandı ve uzun, altından yapılma altı ayak uzunluğundaki tören kılıcını aldı ve kabzasını her iki eliyle sıkı sıkı kavradı. Dönüp kılıcı yukarı kaldırarak bütün gücüyle boğanın ensesine indirirken halkının üzerine derin bir sessizlik çökmüştü.

Bir parşömen kadar ince ve olabildiğince keskin kılıç boğanın boynunu boydan boya kesti ve kılıcın eti parçalayıp geçen sesini duyduğunda, bir uçtan öbürüne kadar kestiğini hissettiğinde ve hayvanın kanı yüzüne fışkırdığında Volusia sıırttı. Kan her yere boşaldı, ayaklarının dibinde koca bir gölcük oluştu ve başsız boğa sendeleyerek onun hala kumaşla örtülü heykelinin

kaidesinin dibine yığıldı. Halkı büyük bir sevinç ılığı atarken, ipek kumaşın ve altının üzerine kan fıskırıp her tarafı lekeledi.

Aksan öne eğilip, “Harika bir kehanet, leydim,” dedi.

Törenler başlamıştı. Her taraftan boru sesleri yükselirken yüzlerce hayvan çekilip getirilmeye ve çevresindeki görevlileri tarafından kesilip katledilmeye başlandı. Kesimle ve tecavüzlerle ve yiyecek ve şarap tüketilerek geçen bir gün olacaktı bu... Sonra, hepsi ertesı günü ve daha sonraki gün en baştan tekrarlanacaktı. Volusia mutlaka onlara katılacak, bazı adamları kendine ayıracak ve biraz şarap içecek ve kendi putlarına kurban etmek için bunların boğazlarını kesecekti. Sadizm ve gaddarlık içinde uzun bir gün geçirmeyi ümit ediyordu.

Ama daha önce, yapılacak bir şey daha kalmıştı.

Volusia heykelinin dibindeki tabanlığa çıkarak dönüp halkıyla yüz yüze durduğu zaman herkes sessizleşti. Kendisinin diğeri bir güvenilir bir danışmanı olan Koolian öbür taraftan tırmanmaktaydı. Bu siyah başlıklı bir pelerin giyen karanlık bir büyücüydü. Işıldayan yeşil gözleri ve siğillerle kaplı bir suratla, Volusia’ya kendi annesinin katline giden yolda yardımcı olan yaratıktı bu. Kendisinin böyle bir heykelini yaptırmasını tavsiye etmiş olan da Koolian’dı.

İnsanlar, olabildiğince sessizlik içinde ona baktılar. O bu anın dramının zevkine vararak bekledi.

“Volusia’nın büyük halkı!” diye gümbürdedi. “Size en yeni ve en büyük tanrının heykelini sunuyorum!”

Gösterişle Volusia ipek çarşafı geri çekti ve kalabalıktan bir

hayret nidası yükseldi.

Koolian halka, “Sizin yeni tanrıçanız, on beşinci tanrıça, Volusia!” diye haykırdı.

Halk hayret ve merakla yukarı bakanken, bastırılmış bir saygı ve korku sesi çıkardı. Volusia başını kaldırıp ışıldayan altın heykeline baktı, diğerlerinden iki misli yüksek olan heykel kendisinin kusursuz bir modeliydi. Halkın nasıl tepki vereceğini görmek için tedirginlik içinde bekledi. Herhangi birisi yeni bir tanrı başlatalı yüzyıllar olmuştu ve halkının kendisine sevgisinin olması gerektiği kadar güçlü olup olmadığını görmek için bir kumar oynamaktaydı. Onların kendisini sadece sevmelerine değil, kendisine tapmalarına ihtiyacı vardı.

Büyük bir memnuniyetle, halkının tek vücut olarak aniden eğilip yere kapanarak kendi heykeline, yeni puta tapınmaya başladıklarını gördü.

Tekrar tekrar kutsal bir sözcük olarak “Volusia,” diye seslenmekteydiler. “Volusia. Volusia.”

Volusia kollarını iki yana açmış, derin derin nefes alarak orada durmakta, bütün bu manzarayı içine sindirmekteydi. Bu herhangi bir faniyi tatmin edecek ölçüde büyük bir övgüydü. Herhangi bir lideri. Herhangi bir tanrıyı.

Ama bu kendisi için yeterli değildi.

*

Volusia kalesinin geniş, üstü açık kemerli girişinden geçerek

içeri yürüdü. Otuz metre yüksekliğindeki mermer sütunların yanından, bahçelerle çevrili koridorlardan geçti. Muhafızlar, ellerinde altın mızraklar dimdik duran İmparatorluk askerleri göz alabildiğince uzanıyordu. Çizmelerinin altın topukları yerde ses çıkartırken ağır ağır yürüdü; iki yanında büyücüsü Koolian ile katili Aksan ve ordusunun komutanı Soku kendisine eşlik ediyordu.

Soku, “Leydim, eğer mümkünse size bir şey söyleyebilir miyim?” dedi. Bütün gün kendisiyle konuşmaya çalışmıştı ve Volusia onun korkularına, gerçeğe aklını takmasına ilgi duymadan onu duymazlıktan gelmişti. Onun kendi gerçeği vardı ve zaman ne zaman kendisine uyarlsa, onunla o zaman konuşacaktı.

Volusia başka bir koridorun girişine ulaşınca kadar yürümeye devam etti; burası uzun zümrüitten yapılmış boncuk şeritleriyle süslüydü. Askerler derhal ileri koşup bunları yana çekerek onun geçmesi için yol açtılar.

Volusia içeri girerken, dışarıdaki kutsal törenlerde okunan bütün o şarkıların ve tezahüratın sesleri uzakta kalmaya başladı. Önünde kesmeyle ve içki içmeyle ve tecavüz ve ziyafetle geçecek uzun bir gün vardı ve Volusia kendine gelmek için biraz zaman ayırmak istiyordu. Enerjisini yeniden toplayacak ve sonra yeni bir tur için geri gidecekti.

Volusia karanlık ve ağır bir havası olan resmi odalara girdi, burasını sadece bir kaç meşale aydınlatıyordu. Odayı en fazla aydınlatan şey yüz ayak yüksekliğindeki tavanın merkezindeki

açıklıktan içeri giren ve dümdüz aşağı inerek odanın ortasında tek başına duran bir nesneye ulaşan tek bir yeşil ışık huzmesiydi.

Zümrüt mızrak.

Volusia yüzyıllardır burada dümdüz yukarı ışığın içine dikilmiş duran mızrağa huşu içinde yaklaştı. Zümrüt sapı ve zümrüt mızrak ucuyla, ışıktaki parıltıya, sanki tanrılara meydan okur gibi, gökyüzünü nişan almış dimdik duruyordu. Bu her zaman halkı için kutsal bir nesne olmuştu, halkının bütün şehri ayakta tuttuğuna inandığı bir nesne. Önünde huşu içinde durarak, parçacıkların yeşil ışık içinde bunun etrafında dönmesini izledi.

“Leydim,” dedi Soku yumuşak bir sesle, sesi sessizlik içinde yankılanarak. “Konuşabilir miyim?”

Volusia uzun bir süre, sırtı ona dönük, mızrağı inceleyerek, hayatının her günü olduğu gibi bunun işçiliğine hayran kalarak, nihayet danışmanın sözlerini duymaya hazır olduğunu hissedene kadar durdu.

“Konuşabilirsin,” dedi.

“Leydim,” dedi Soku, “İmparatorluğun hükümdarını öldürmüş bulunuyorsunuz. Kuşkusuz, bu duyulmuştur. Şu anda ordular Volusia’nın üstüne geliyor olmalı. Muazzam ordular, karşı koyabileceğimizden çok daha büyük ordular. Hazırlanmamız lazım. Stratejiniz nedir?”

Volusia, “Strateji mi?” diye sordu, kızgın bir şekilde, hala ona bakmadan.

Soku, “Nasıl barış sağlayacaksınız?” diye ısrar etti. “Nasıl teslim olacaksınız?”

Volusia ona döndü ve gözlerini soğuk biçimde ona dikti.

“Barış olmayacak,” dedi. “Ben onların teslim olmalarını ve bana bağlılık yemini etmelerini kabul edene kadar.”

Soku yüzünde korkuyla ona baktı.

“Ama Leydim, bire yüz bizden kalabalıklar,” dedi. “Onlara karşı kendimizi hiçbir şekilde savunamayız.”

Volusia mızrağa geri döndü ve Soku çaresizce öne çıktı.

“İmparatoriçem,” diye ısrar etti. “Annenizin tahtına el koyarak dikkat çekici bir zafer elde ettiniz. O halk tarafından sevilmiyordu, siz ise seviliyorsunuz. Size tapıyorlar. Kimse size açıkça söylemez. Ama ben söyleyeceğim. Etrafınıza size duymak istediklerinizi söyleyen insanları topluyorsunuz. Sizden korkan insanları. Ama ben size gerçeği söyleyeceğim, gerçek durumumuzu. İmparatorluk bizi kuşatacak. Sonra, biz ezileceğiz. Bizden, şehrimizden geriye bir şey kalmayacak. Harekete geçmelisiniz. Bir ateşkes sağlamalısınız. Ne fiyat isterlerse ödeyin. Hepimizi öldürmeden önce yapın bunu.”

Volusia mızrağı incelerken gülümsedi.

“Annem hakkında ne dediklerini biliyor musun?” diye sordu.

Soku orada durup boş gözlerle ona baktı ve kafasını salladı.

“Onun Seçilmiş Kişi olduğunu söylediler. Onun asla mağlup edilemeyeceğini söylediler. Onun asla ölmeyeceğini söylediler. Niçin biliyor musun? Çünkü hiç kimse altı yüzyıldır bu mızrağı taşımamıştı. O, ortaya çıkıp bunu tek eliyle kullandı. Mızrağı babasını öldürüp tahtını ele geçirmek için kullandı.”

Volusia gözleri tarih ve kaderle alev alev yanarken ona döndü.

“Mızrak sadece bir kez kullanılabilir dediler. Seçilmiş Kişi tarafından. Annemin bin yüzyıl yaşayacağını, Volusia tahtının ebediyen onun olacağını söylediler. Ve ne oldu biliyor musun? Mızrağı ben kendim kullandım—ve bunu annemi öldürmek için kullandım.”

Derin bir nefes aldı.

“Bu sana ne anlatıyor, Baş Komutan?”

Soku zihni karışmış vaziyette ona baktı ve şaşkınlık içinde kafasını salladı.

“Ya diğer insanların efsanelerinin gölgesinde yaşarız,” dedi Volusia, “veya kendi efsanemizi yaratabiliriz.”

Kaşlar çatık, öfke içinde ona bakarak yanına sokuldu.

“Ben bütün İmparatorluğu çökerttiğim zaman,” dedi, “bu evrendeki herkes önümde diz çöktüğü zaman, ismimi bilmeyen, çığlık atıp ismimi haykırmayan tek bir canlı insan kalmadığı zaman, sen benim tek ve yegâne gerçek lider olduğumu bileceksin Benim tek ve yegâne gerçek tanrı olduğumu. Ben seçilmiş Kişi’yim. Çünkü ben kendi kendimi seçtim.”

ONUNCU BÖLÜM

Gwendolyn yanında erkek kardeşleri Kendrick ve Godfrey ve Sandara, Aberthol, Brandt ve Atme ile birlikte, arkasında yüzlerce insan olduğu halde, kendilerini kabul eden bu köyün içinden yürüdü. Onlara köy muhtarı Bokbu yol gösteriyor ve Gwen onun köyünü gezerken minnettarlık içinde Bokbu'nun yanında yürüyordu. Onun halkı kendilerini köye kabul etmiş, sığınacak güvenli bir yer sağlamıştı. Köy muhtarı bunu halkından bazılarının arzusu hilafına, kendini tehlikeye atarak yapmıştı. O hepsini kurtarmış, onları ölümler diyarından tutup geri çekmişti. Gwen aksi halde ne yapmış olacaklarını bilmiyordu. Muhtemelen hepsi denizde ölmüş olacaktı.

Gwen aynı zamanda Sandara'ya minnettarlık duyuyordu, halkına karşı onlara kefil olmuş ve onları buraya getirme akıllığını göstermişti. Gwen etrafa bakındı, köylüler etraflarına üşüşürken gördüğü manzarayı aklına kaydediyordu. Kendilerinin gelişlerini ilgi çekici nesnelere bakar gibi izliyorlardı. Gwen kendisini sergilenmekte olan bir hayvan gibi hissetti. Gwen bütün o ufak, tuhaf, model gibi kil evleri gözden geçirdi ve gururlu bir halk, onları izleyen yumuşak gözleri olan savaşçı bir halk gördü. Açıkça, onlar şimdiye kadar hiç Gwen ve halkı gibi bir şey görmemişlerdi. Meraklı olmalarına rağmen, aynı zamanda ihtiyatlıydılar. Gwen onları suçlayacak durumda değildi. Kölelikle geçen bir ömür onları ihtiyatlı olmaya sevk

etmişti.

Gwen her tarafta kamp ateşleri yakıldığına dikkat ederek bunun nedenini merak etti.

“Niçin bütün bu ateşler yakılıyor?” diye sordu.

“Siz hayırlı bir günde geldiniz,” dedi Bokbu. “Bu bizim ölüleri festivalimiz. Bizim için kutsal bir gece, Güneşin bir döngüsünde ancak bir kez geliyor. Ölülerin tanrılarını onurlandırmak için ateşler yakarız ve bu gece tanrıların bizi ziyaret ettikleri ve bize olacakları anlattıkları söylenir.”

“Aynı zamanda kurtarıcımızın da bu gün geleceği söylenir,” diye bir ses konuşmaya katıldı.

Gwendolyn o tarafa bakınca daha yaşlı bir adam gördü, belki yetmişlerinde, uzun boylu ve zayıftı ve resmi bir havası vardı. Uzun, sarı bir asa ile yanlarında yürüyor ve sarı bir cübbe giyyordu.

“Size Kalo’yu takdim edebilir miyim?” dedi Bokbu. “Bizim kâhinimiz.”

Gwen başıyla selamladı ve o da aynı şekilde karşılık verdi, ifadesiz bir yüzle.

“Güzel bir köyünüz var,” dedi Gwendolyn. “Burada aile sevgisini görebiliyorum.”

Muhtar gülümsedi.

“Bir kraliçe için gençsiniz, ama akıllı ve zarıfsınız. Denizin öte tarafında sizin için söyledikleri doğru. Sizin ve halkınızın burada, bu köyde bizimle kalabilmenizi dilerdim; ama anladığınızdan eminim, sizi İmparatorluğun meraklı gözlerinden saklamamız

gerekir. Yine de, yakınlarda kalacaksınız; orası sizin eviniz olacak.”

Gwendolyn onun bakışlarını izledi ve yukarı baktığında uzakta deliklerle dolu bir havuz gördü.

“Mağaralar,” dedi. “Orada güvende olacaksınız. İmparatorluk sizi orada aramayacaktır; ateşlerinizi yakabilir, kendi yemeğinizi pişirebilir, iyileşip toparlanabilirsiniz..”

“Ya sonra?” diye sordu onlara katılan Kendrick. Bokbu ona doğru baktı, ama karşılık veremedi aniden olduğu yerde durdu; zira elinde bir mızrak tutan uzun boylu, kaslı bir köylü, yanında bir düzine kaslı adamla birlikte karşısına çıkmıştı. Bu, gemideki gelişini protesto eden adamdı ve hiç mutlu görünmüyordu.

Adam “Yabancıları buraya alarak bütün halkımızı tehlikeye atıyorsun,” dedi kasvetli bir ifadeyle. “Onları geldikleri yere geri göndermen gerekir. Burada sahile vuran her ırkı kabul etmek bizim işimiz değil.”

Bokbu onunla yüz yüze dururken kafasını salladı.

“Babalarınız sizinle utanç duyardı,” dedi. “Misafirperverlik kuralları herkes için geçerlidir.”

Adam “Peki, misafirperverlik bir kölenin görevi midir?” diye çıkıştı. “Bunu biz kendimiz bile bulamazken?”

“Bize nasıl muamele edildiğinin bizim başkalarına nasıl muamele ettiğimizle bir ilgisi yok,” diye karşılık verdi muhtar. “Ve bize ihtiyaç duyanları geri çevirmeyeceğiz.”

Köylü bu lâfları küçümseyerek, Gwendolyn, Kendrick, ve diğerlerine dik dik baktı, sonra tekrar muhtara döndü.

“Onları burada istemiyoruz,” dedi, azarlayarak. “Mağaralar buradan yeterince uzakta değil ve burada bulundukları her gün, ölüme biraz daha yaklaşıyoruz.”

“Ve eğer adalet içinde yaşanmazsa, ucuna yapıştığınız bu hayat ne işe yarar?” diye sordu muhtar.

Adam uzun bir süre ona tepesinden dik dik baktı, en sonunda dönüp öfkeyle orasını terk etti. Adamları da peşinden gittiler.

Gwendolyn onların gidişini izledi, ne olacağını merak ederek. “Ona aldırmayın,” dedi muhtar, yürümeye devam ederken. Gwen ve diğerleri de onun peşine takıldılar.

“Size yük olmak istemiyorum,” dedi Gwendolyn. “biz ayrılabiliriz.”

Muhtar kafasını salladı.

“Ayrılmayacaksınız,” dedi. “Dinlenip hazır oluncaya kadar. Eğer tercih ederseniz, İmparatorlukta gidebileceğiniz başka yerler var. Aynı şekilde iyi gizlenmiş yerler. Ama bunlar buradan çok uzaklarda ve ulaşılması tehlikeli ve sizler toparlanıp karar vermeli ve burada bizimle kalmalısınız. Bunun üzerinde ısrar ediyorum. Nitekim sadece bu gece için, bize katılmanızı, köydeki eğlencelerime katılmanızı diliyorum. Neredeyse gece çöküyor; İmparatorluk sizi görmeyecektir ve bu bizim için önemli bir gün. Sizleri misafirimiz olarak ağırlamaktan onur duyacağım.”

Gwendolyn akşamın çökmekte olduğunu fark etti, bütün kamp ateşlerinin yakılmakta olduğunu, köylülerin en iyi kıyafetlerini giymiş, toplanmakta olduklarını gördü; yumuşak

ve sürekli bir davul sesinin yavaşça yükselmeye başladığını, sonra okunan şarkıları duydu. Etrafta koşuşan, şekere benzeyen yiyecekleri avuçlayan çocukları gördü. İçleri bir tür sıvıyla dolu Hindistan cevizlerini dağıtan adamları gördü ve ateşlerin üzerinde kızaran büyük hayvanlardan gelen havadaki et kokusunu aldı.

Halkının dinlenip kendine gelme ve mağaraların izolasyonuna inmeden iyi bir yemek yeme fırsatı bulması fikri Gwen'in hoşuna gitmişti.

Muhtara döndü.

"Buna memnun olurum," dedi. "Buna çok memnun olurum."

*

Sandara tekrar evine dönmüş olmaktan aşırı duygulanmış vaziyette Kendrick'in yanında yürüyordu. Evinde olmaktan, kendi halkıyla birlikte tanıdığı topraklar üzerinde bulunmaktan mutluydu, ancak yine de kendisini aynı zamanda bir kez daha kısıtlanmış, bir köle gibi hissediyordu. Burada olmak niçin buradan ayrıldığına, niçin İmparatorluğun hizmetine girmek ve onlarla bir iyileştirici olarak denişleri aşmak için gönüllü olduğuna ilişkin hatıraları geri getirmişti. En azından bu kendisini bu yerden dışarı çıkartmıştı.

Sandara Gwendolyn'in halkını kurtarmaya yardımcı olduğu, onların hepsini denizde ölmeden önce buraya getirdiği için kendini çok kadar rahatlamış hissediyordu. Kendrick'in yanında

yürürken, her şeyden çok onun elini tutmak, gururla kendi adamını halkına göstermek istiyordu. Ama bunu yapamazdı. Üzerlerinde çok fazla göz vardı ve kendi köyünün ırklar arasında bir birleşmeyi asla onaylamayacağını biliyordu.

Kendrick, onun düşüncelerini okur gibi, yukarı uzandı ve bir kolunu onun beline doladı ve Sandara çabucak eliyle bunu itip uzaklaştırdı. Kendrick incinmiş vaziyette ona baktı.

“Burada değil,” diye cevap verdi yumuşakça, kendini suçlu hissederek.

Kendrick şaşırmış vaziyette kaşlarını çatı.

“Bunu konuşmuştuk,” dedi. “Halkımın katı olduğunu sana söylemiştim. Onların yasalarına saygı göstermeliyim.”

“O zaman benden utanıyor musun?” diye sordu Kendrick.

Sandara kafasını salladı.

“Hayır, lordum. Tam tersine. Daha fazla gurur duyduğum başka hiç kimse yok. Daha çok sevdiğim başka hiç kimse de yok. Ama sizinle olamam. Burada değil. Bu yerde değil. Anlamanız gerek.”

Kendrick’in suratı asıldı ve Sandara buna sebep olduğu için kendisini çok kötü hissetti.

“Ancak bulunduğumuz yer burası,” dedi Kendrick. “Bizim için başka bir yer yok. O zaman birlikte olmayacak mıyız?”

Sandara yüreği parçalanarak konuştu: “Siz kendi halkınızın mağaralarında kalacaksınız,” dedi. “Ben burada köyde kalacağım. Kendi halkımla. Bana düşen bu. Sizi seviyorum, ama birlikte olamayız. Burada olmaz.”

Kendrick incinmiş vaziyette başını çevirdi ve Sandara daha fazla izahat vermek isterken aniden bir ses araya girdi.

“Sandara!?” diye birisi seslendi.

Sandara döndü, tanıdık bu sesi, tek erkek kardeşinin sesini duymaktan şok olmuştu. Onun kalabalığın içinden çıkıp kendisine doğru yürüdüğünü görünce kalbi zıpladı.

Darius.

Kendisini bıraktığı zamana nazaran çok büyük ve güçlü ve yaşlı görünüyordu, daha önce görmediği bir kendine güvenle doluydu. Onu bir oğlan olarak bırakmıştı ve şimdi hala genç olmakla birlikte, bir adam gibi görünüyordu. Uzun, aşağı sarkan dağınık, hiç kesilmeden arkadan bağlanan saçlarıyla, her zamanki gibi mağrur, aynen babalarına benziyordu. Onun gözlerinde içindeki savaşçıyı görebiliyordu.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.